

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. VII-VIII. szám 2015. július-augusztus hónap

Christophoros*

Megragadom az aranyos szentségtartót. Elindul a körmenet. Hordozlak Uram a tömjénfüstben úszó templomban és odakünn a ragyogó nap-sütésben. A park százados fái állnak sorfalat. Száz torokból, száz szívből zeng az énekszó. Bárcsak Christophoros lennék a mindennapokban is, a szürkeség, vagy a dolgok sürgetésének idegeket próbáló perceiben!

Megállunk az első sátonál. Miért is kell oly hamar továbbindulnunk?

Nátánáelként szívesen időznék még... ízlelgetve, fontolgatva szavaidat. Nem lehet. Nem jut mindegyikünknek egy-egy sátor és akadnak köztünk olyanok is, akik Márta dolgos-szorgos életét élik, a szemlélődést hiábavalónak érzik, csak bosszantaná őket a látszólagos semmittevés...

Egy kissrác nem tágít mellőlem. Nem zavarja, hogy társai előbbre járnak. Nem a többiek nyomában lépked. Így szeretnék én Uram Hozzád simulni, jó s balsorsban Veled tartani, függetlenül attól, amit a világ diktál. Pajzsom, menedékem, sziklaváram vagy e szörnyű „Istenkereső lárma” közepette. Sohasem szeretném elengedni Kezed.

Dülleszkedők az erkélyeken, kíváncsiskodók óvakodnak a strand kerítéséhez, valaki sétáját megszakítva a mobiljával fényképez. "Látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek" – írja Pál a Korintusbelieknek (1 Kor 4,9). „Rajtunk a világ szeme”, de mily megnyugtató, hogy nemcsak a földieké, hanem a mennyieké is...

A következő sátonál is megköszönöm a virágdíszből, levelekből font hajlékot, hol egy pillanatra megpihenhetett az „Álruhás Király”. Hajnal óta szorgoskodnak ezek az asszonykezek. Dél-tájjra már nyoma sincs az „isteni vizitációnak”. Ha földi sátrunk összeomlik, adj, Uram lakóhelyet a mennyben, amit nem emberkéz épített – úgy, ahogy ígérted.

Amerre kanyargunk, rendőrök vigyázzák utunkat. Rezzentelen arcukról aligha olvashatjuk, mi kavarghat bennük e menet láttán. A mundér, a „szolgálati fegyelem” nem tűr semmi kibúvót. Vajon hány kafarnaumi századost rejt a tekintélyt parancsoló öltözék? Melyikük az, akinél az uniformis mögül időnként előbukkan a tanítvány, a tanú?

Most nem látom a népes családot, akik tavaly az árnyas fák alatt kísérték a vonuló tömeget. Hol lehetnek? Majd megakad a szemem egy testvéren, aki kényszeredetten köszön ugyan, de érzem, lelkében tajtékozó indulatok feszülnek. Mindenütt hibát, botrányt szimatoló lényét csendesítsd le, Uram! Add neki a Te Békédet, amely minden ajándékod közül a legbecsesebb!

Lassan elhagyjuk a negyedik sátrat is... A szívem telis-tele hálával...

...Téged Isten dicsérünk...

*Horváth Lóránt
plébános*

** Krisztus-hordozó*

IRODALMI MELLÉKLET

Az elfelejtett arc

A nap meghajlott, de azért a faluban tovább is gonoszok voltak. Tovább káromkodtak, tovább csaltak, loptak, hamisan mértek, titkolóztak, elárultak. Tovább voltak testek, bűnre éhes testek, tovább emberkedtek. Mintha sohasem végződött volna be a nap. Jaj, pedig már nyergelt az éjszaka. Pedig a nap lehajlott már s a búzatenger túlsó kalásza már birizgálták a karimáját. A falu közepén, a faluháza előtt, egy nagy tágas hely volt. Köröskörül tizenkét kereszt állt, rajtuk a Megváltóval. Egyforma volt a tizenkét Megváltókép, szomorú és egyszerű mindegyik és azon-egyformák voltak a kereszték. Valaha valami kegyes gazdag ember állította őket ide s ha már ott voltak, hát ott voltak. Legalább a bíró így verhetette a mellét: – Nekem még a tizenkét Krisztus sem parancsol! – A téres közt papsajt, békavirág s mi egy s más borította s kényes tyúkok és egy pár malac legelészett rajta. Embere és barma hazafelé jött a mezőkről. Az embere sötéten, morcosan, elégedetlenül. Gyűlölettel a munka, a föld s egymás iránt. A barma szelíden, meghajolva. Körülállták a kutat s bámulták a szép világot. Már mint a barmok.

A holtmező felől egy ember jött a faluba. Magas volt, de meghajlott, szelíd volt az arca, de szomorú volt, és mégis mosolyogtak a szemei. Hosszú haja volt s nagy szőke szakáll. Meggörnyedt vállán batyuféle volt, de üres, üres batyu.

Belépett a boltba és azt mondta: – Jó estét kívánok. – Úgy mondta ezt ő, mint más emberfia. S valahogy mégis bentebb ment az emberbe az ő kívánsága.

A boltos éppen lisztet mért egy szegény asszonynak. A mértéken alul ott volt a dugott vas, hogy kevesebb lisztet

több lisztnek mutasson. De azért a boltos odaszólt a vendégnek: – Fogadj Isten, jó ember, üljön le minálunk.

Az idegen ráült egy zsákra és ránézett a boltosra. Nagyon-nagyon jó, világító szemmel nézett reá és szólt: – Bizony jó ember kend, boltos úr, hogy ilyen tetézve mér ennek a szegény asszonynak.

A boltoson átment az idegen hangja és nézése és összerázkódott: – Jaj, milyen fekete vagyok én belül! – mondta. Azzal nagy titkosan levette a pokol-vasát a mérték alól s jól megtétetizte a lisztet a szegény asszonynak. Az asszony elment s akkor a vendég is elkészönt. A boltos pedig kiállt a bolt ajtajába és azt mondta: – Milyen szép csendes este van ma. – Pedig ő már ezer ilyen estét látott és még sohasem mondta. Azután pedig így töprengett: – Hol láttam én ezt az arcot, hol láttam ezt az arcot?

A szomszéd házból éktelen kiabálás és nehéz sírás hallat-

szott ki. Egy gonosz asszony verte a mostoháját. Fialat volt még az asszony s fájt a mája a szép legényekért, akik a lányára néztek. Azért fonott kenderkorbáccsal verte a leányát. – Nesze, te fehértestű, ne te gyalázatos ezüst kacagású!

Az idegen bement, eltakarta a lányt és szelíden odahajolt az asszony elé: – Üss engem, jó asszony, üss, amíg kivered rajtam a haragodat. Úgy szánlak, hogy haragszol.

Az asszony nézte a meghajlott embert, a nagy szomorúságot és jóságot az arcán, meg a szelídséget. És belőle is sírás zökent fel: – Jaj, de rossz vagyok, jaj de gonosz vagyok! – tördelte a kezeit.

Az idegen megfogta a lány kezét, az asszony kezébe tette és mondta: – Csókold meg a te jó anyádat, leányom, – és elment.

Az asszony magához ölelte a lányt, összevissza csókolta: – Ugye a Pistát szereted, hát légy boldog vele, vasárnap megtartjuk a kézfogót. És valami fájdalmat érzett, mint egy meleg jólesést. Kérdezte a lánytól: – Hol láttam én ezt az embert? – A lány felelt: – Talán a városban, talán írott könyvben, de úgy az eszem alján van a képe.

A leggazdagabb gazda a tornácon vacsorázott a családjával. Kövér főtt tyúkot ettek hófehér kenyérral és vörös bort ittak hozzá. A szegény béres nép az udvaron ült faragott tuskókon. Penészes kenyérhajat rágicsáltak és sóhajtást nyeltek hozzá.

– Adjon Isten jó estét! – szólt az idegen.

– Az Isten, az adhat, amit akar, – szólt a gazda.

Az idegen csak nézi a gazdagot, ahogy eszik az övéivel s

nézi a szegényeket, ahogy éheznek. Leveszi a batyuját, kinyitja s keresgélgni kezd benne. De bizony az üres. Ő maga is sóhajtja: – Üres, üres.

Odaszól a gazdag emberhez: – Mit adsz az én hosszú hajamért? – Megér egy darab avas szalonnát, – kacagta a gazdag ember.

– Hát vágd le ezt az én hajamat és adj nekem egy darab avas szalonnát, hogy elégítem meg ezeket a szegény embereket.

– Asszony, hozd ki a nagy ollót – mondta a gazdag ember.

Az asszony kihozta a nagy ollót.

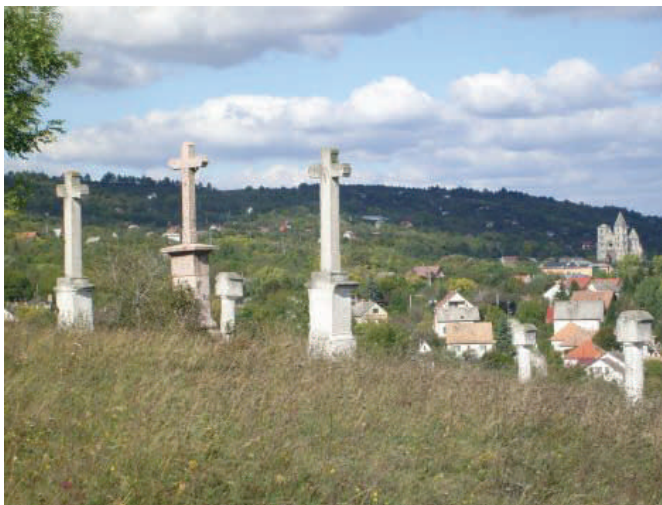
A gazdag félkezébe fogott az idegen hajából egy nagy tincset, másik kezével ráfogta az ollót. Hát az asszony felkiált: – Jaj, hogy a szívembe vágta édes uram, vajon mi fog még ma történni!

A gazdag ember csak néz, aztán megint ráfogja az ollót. Hát eladó lánya felkiált: – Jaj, hogy a szívembe vágta, édes apám, az ollót, mi s mi fog holnap történni!

A gazdag ember harmadszor is ráfogja az ollót. Akkor kis puja fia kiáltja: – Édes apám, édes apám, jaj, hogy a szívembe vágta, jaj, jaj, mi fog történni holnapután!

És akkor a gazdag ember látta, hogy ő csak gyűjt, gyűjt, de nem ügyel a vérei szívére, lelkére. És látta, hogy a mai nap sem az övé és hogy a holnap és a holnapután fellelkesednek. Jaj, mi lesz az ő gonosz szívével! Odaszólt az asszonynak:

– Öld le a tíz legkövőbb tyúkot s add ezeknek a szegény embereknek.

Az idegen itt is elköszönt. A gazda szólt: – Milyen jó képűek ezek az én cselédeim, nézd anyjuk, az ott hasonlít a mi Jancsinkhoz. Azután megint szólt: – Hol láttatok ezt az idegent, mert mérget veszek rá, hogy láttam már valahol. – Talán mikor az orvosnál voltunk, – szólt a lány.

Bement a bíróhoz is az idegen. A bíró éppen két ember között tett igazságot. Az egyik azt mondta: – Az almafáig ér a földem. – A másik azt mondta: – A körtefáig ér a földed. – Ezen aztán elmarcangolták egymást és a bíróhoz jöttek. Az egyik veszekező a bíró veje volt, a másik veszekező a bíró haragosja volt.

– Neked nincs igazad! – förmedt rá a bíró a haragosára. – Az a darabka föld ezé itt ni! – És rámutatott a vejére.

– Jaj! Jaj! Jaj! – kiáltott az idegen.

– Mi a bajod, idegen ember? – kérdezte a bíró s a két másik.

– Oh, jó emberek, adjatok egy embernyi földet. Érzem, hogy mindjárt meghalok s nem szeretnék bitang földben nyugodni. Gazdag ember voltam, feleségem és gyermekeim voltak. A vagyonom elvették a rossz emberek, a családom elvette a jó Isten. Csak egy darabka földet adjatok, ahol beszentelhetnek.

A bíró veje látta a halált, az igazságot és az ítéletet, szólt: – Kérd azt a darabka földet ettől, mert övé a föld. – És megmutatta a bíró haragosát.

Az pedig így szólt: – Neked adom azt szívemből, szegény idegen ember.

A bírónak eszébe jutott a föld kapuja, mely neki is megnyílik, meg a számadás is eszébe jutott és szólt a haragosához: – Bocsáss meg nekem, testvér, mert hűtlen sáfár voltam.

Az idegen ember elment. A bíró átölelte a két embert: – Maradjatok ma nálam vacsorára. – Azután: – De hol láttam én ezt az embert? – Talán a katonaságnál, szólt az egyik. – Talán a Balog Péter lakodalmán, – szólt a másik.

És minden egyes házba betért az idegen. És mikor elment, az egész falu, emberek és asszonyok, mind a falu térségére siettek. – Olyan jó lesz most egymást látni, – mondták az emberek.

És a gyepes térség megtelt népekkel. Hát a bíró nagy fennhangon szólt: – Halljátok atyafiak, embernép és asszony nép, aki nekem megmondja, ki volt az az ember, tíz büntetését elengedem, mert bizony mondom, ismerős volt az orcája.

Fennhangon szólt a boltos is: Hallják kendtek, falubéliek, aki megmondja, ki volt az a jó ember, annak én egy álló hétig ingyen mérek amit kíván. Mert tudom én, hogy láttam már az arcát.

A gazdag ember is: – Halljátok, földiek, rokonok és más emberek, aki nekem megmondja, ki volt az a dicsőséges jó ember, én annak száz zsák lisztet és egy kövér tehenet adok. Mert jól emlékszem én rá mind az egész családommal.

A Pironcsákné mezítlábas kis fia – Pironcsákné egy szegény özvegyasszony volt – megfogta a bíró mögött egy malac farkát. A malac sivalkodni kezdett.

– Mész el onnan, beste kölyök, mert bezzeg pofonteremtelek! – kiáltott a bíró és felemelte a kezét.

A gyermek egy nagyot ugrott s kis homlokával nekiütődött az egyik keresztnek. Felnézett, hogy mire haragudjék. És akkor lelkendezve kiáltott nagy hallatára minden népeknek: – Ni édes anyám, ni édes anyám, ez a bácsi segített ma anyámnak a zsákot vinni!

A népek felnéztek. Tizenkét keresztől nézett rájuk egyformán – szelíden, jóságosan, a világgá ment vendég.

Akkor háromszáz szív mélyén elsüllyedt harang nagy lóbálással zúgni kezdett. És sirni kezdett a falu, sirni.

Szabó Dezső

Ferenc pápa:

Az öt ujj imája

Ferenc pápa nagyon egyszerű vezetőt ajánl nekünk az imádságban

Mondjunk egy imát minden ujjunkra:

A **hüvelykujjad** van hozzád legközelebb. Ezért imádat azokért kezdjed, akik legközelebb vannak hozzád. Azok a személyek ezek, akiket a legkönnyebb megjegyezni. Szeretteinkért imádkozni „édes kötelesség”.

Következő ujjad a **mutatóujj**. Imádkozz azokért, akik utat mutatnak, tanítanak és gyógyítanak. Ide tartoznak tanáraid, mestereid, orvosaid, papjaid és szerzeteseid. Nekik támogatásra és bölcsességre van szükségük, hogy másoknak utat tudjanak mutatni. Legyenek mindig jelen imáidban.

Következő ujjad a **középső**, amely a legmagasabb. Ez vezetőinkre emlékeztet. Imádkozz országod elnökéért, a kongresszusi tagokért, a vállalatvezetőkért és igazgatókért. Ezek az emberek irányítják hazád sorsát és alakítják a közgondolkodást. Szükségük van Isten vezetésére.

A negyedik ujjad a **gyűrűsujj**. Bár sokan nem tudják, de ez a leggyengébb ujjunk, bármelyik zongoratanár megmondja neked. A leggyengébbekre emlékeztet, akiknek sok bajuk van, akiket levert a betegség. Szükségük van imádra éjjel és nappal. Soha nem tudsz eleget imádkozni értük. Gyűrűsujjad hív, hogy imádkozz a házaspárokért is.

Utoljára marad a **kisujjad**, legkisebb az összes ujj közül, így kell látnunk magunkat Isten és ember előtt. Azt mondja a Biblia: „az utolsókból lesznek az elsők”. Kisujjad arra emlékeztessen, hogy imádkozz magadért. Miután imádkoztál az előző négy csoportért, akkor már megfelelő perspektívából látod saját szükségleteidet és jobban tudsz imádkozni a tiedért.

Balaton-felvidéki portyánkról

Május utolsó szombatján indultunk a tavaszi egyházi kirándulásra. Öröm volt látni: gyerekes családok is jöttek! Két busszal utaztunk. Első célállomásunk Tapolca volt, a tavas barlangot néztük meg. Várakoznunk kellett a túravezetőre, aki 15 percenként indított egy-egy csoportot. Sokan voltunk, több csoportra bontva jutottunk a barlangba. 3D-s (háromdimenziós) szemüvegeket kaptunk a belépéskor, általuk gyönyörű képeket láthattunk a kivetítőkön a barlang olyan területeiről, ahová „egyszerű halandó” be sem juthat. A cseppkövek szemüveggel közelinek látszottak, kézzel érinthetőnek vélhettük ezeket a csodákat. Párperces filmet is nézhettünk a barlangról és ezután következett a barlang csónakos bejárása! Kicsit féltünk az evezéstől – megtapasztaltam, hogy ebben a sportban egyikünk sem jártas, de jó kalandnak bizonyult, s mindenki száraz lábbal ért partot.

Herend volt az út második

állomása. Itt a porcelángyár múzeumban megcsodálhattuk a porcelángyártásnak az 1800-as évek közepétől induló történetét. Majd lépésről lépésre szemlélhettük a művészi tárgyak készítésének fázisait. A kávézóban pedig igazi herendi csészéből ihattuk „éltető kávékat”.

Halimba neve nekünk az iskolai tanulmányainkból úgy volt ismerős, mint az alumíniumgyártáshoz szükséges bauxit egyik lelőhelye. A helyi polgármester fogadott bennünket a Dr. Szalai Miklós által létesített Gyógynövény Tankert és Oktatóközpontnál. Az egykori halimbai plébános úr az egyházi munkája mellett részletesen feltárta a gyógynövények értékeit, széleskörű használatra fel dolgozta azokat. A bauxitbányászat

ugyan már az 1990-es években megszűnt, de a Polgármesteri Hivatal pincéjében a bányászatra emlékeztető „bemutató vájatot” készítettek.

Kolontár felé közeledve elhagytunk az egyik iszaptározó mellett. Több száz méteren át még mindig a tározó falát láttuk. Nyomasztó látványával emlékeztetett a tragédiára. Felkerestük a Kolontári Szent Kutat. Megismertük történetét és a hozzá kapcsolódó csodás gyógyulásokról is hallottunk. Arról is, hogy amikor a vörös iszap minden elöntött ezen a tájon, csodás módon elkerülte a kutat és környékét.

Közösségből, lelkiségből ajándékot kaptunk: átértettük, hogy elveszhet ugyan a munka hatékonysága (egyszer csak nem éri meg bányászni a bauxitot), de a munkás elődeink fáradozásáért a tiszteletadás nem múlandó érték (múzeumban intézményesült szeretetté). Jó érzés volt megtapasztalni azt is, hogy milyen sokan akartuk ezt a kirándulást (így aztán a „Zöld sárkány”) mellett ott trappolhatott a bakonyi betyárok lába nyomán „Fehér Ló” fia is.

Kovács Gézáné

Beszéljessünk Istennel!

- Családok imádságos könyve

Hogyan imádkozunk, hogy a szívünk keserősége édessé, szomorúságunk vidámsággá, gyengeségünk erősséggé váljon.

A könyvben a Megszentelt Élet éve alkalmából szerzetesek és lelkipásztorok gondolatait olvashatja az imádságról, az imádság fajtáiról, hogyan lehet jelen Isten az életünkben és miként lehet személyes a Vele való beszélgetésünk.

Megtudhatja, milyen is az **elmélkedő imádság**, amikor nem beszélünk, nem gondolkodunk. Útmutatót kap a **közösségi és személyes imához**, a **Rózsafüzér imához**, és megismerheti a **Szentmise 7 ajándékát**. Emellett a kiadványból kiderül, hogy **hogyan álljunk a kérés imához**, és **miért harcolunk olyan sokat az imában**.

A könyvben megtalálja:

- **szent szerzetesek legszebb imáit**, gondolatait
- **híres emberek legszebb fohászeit**
- **imákat minden alkalomra**, pl. tanítás és munka előtt és után, reggelre és estére, áldozáskor, megpróbáltatás idejére.
- Tanulságos és magható történeteket olvashat **imameghallgatásokról**, az **ima jelentőségéről**, **szerepéről** a mindennapokban.
- A kiadvány része egy **különleges imanaptár** is, melyben minden **jeles alkalomra** megtalálja a legszebb imát, és **lejegyezheti saját gondolatait, elhatározásait**.

A könyv rendkívül alkalmas elszáldozóknak, bémálkozóknak ajándékként; imacsoporthoz, Bibliakör, és más közösségek tagjainak; és minden hívőnek, családnak, akik szeretnének jobban elmélyülni az imádságos életben.

Laudetur Kiadó

Bemutatták Morricone új művét, Ferenc pápa miséjét

Ennio Morricone „Missa Papae Francisci” című héttételes zeneművét a jezsuiták római főtemplomában, az Il Gesù-templomban mutatták be június 10-én. Az Oscar-díjas olasz zeneszerző az Avvenire napilapnak adott interjút a bemutató kapcsán.

Különösnek tűnhet, de a 86 éves Oscar-díjas zeneszerző 70 éves munkássága alatt több mint ötszáz filmzenei tételt és mintegy száz komolyzenei darabot komponált, de misét egyet sem, jóllehet ez „ugyanúgy alapvető egy zeneszerző életében, miként ezt a nagy elődök példája is mutatja Mozarttól Schuberten át Brucknerig” – fogalmaz Morricone, aki június 10-én este a jezsuiták római főtemplomában, az Il Gesùban debütált a Missa Papae Francisci. A visszaállított Társaság kétszázadik évére című miséjével.

A két kórusra és zenekarra írt művet maga Morricone vezényelte a Római Szimfonikus Zenekar, a Szent Cecília Zeneakadémia és a Római Operaház kórusának közreműködésével.

„Néhány napja a Vatikánba látogattam, hogy elvigyem a pápának a partitúrát” – nyilatkozta a zeneszerző.

– Milyen volt a találkozó Ferenc pápával?

– Sokáig csak csendben néztünk egymásra. A pápa rám nézett, arra várt, hogy meséljek az általam írt miséről. Megmutattam neki a partitúra első lapját, ahol a hangjegyek egy keresztet formáznak: a kürtök és a trombiták formázzák a kereszt vízszintes szarát, amelyhez egy bizonyos ponton kapcsolódik az egész zenekar, kijelölve a másik szarát. Ferenc pápa rögtön megnyert engem, hiszen szolgálata fordulópontot jelent az egyház életében, megpróbál javítani a létező visszasságokon. És azért tud jámni ezen az úton, mert XVI. Benedek nagyszerű előkészítő munkát végzett ehhez.

– Hogyan született meg a mise ötlete?

– Feleségem, Maria, akivel 1956 óta vagyunk házasok, mindig is kérte, hogy írjak egy misét. Ám nem írtam. Majd egy reggel, amikor kiléptem a házunkból, találkoztam Daniele Libanori atyával, az Il Gesù – amely pár lépésre van az otthonomtól, és ahová gyakran eljárak – templomigazgatójával, aki megkért, hogy írjak egy zeneművet a Jézus Társasága visszaállítása kétszázadik évfordulója tiszteletére. Ez 2012-ben történt. Egy kis ideig gondolkodtam ezen. Idő közben megválasztották Ferenc pápát, az első jezsuita pápát. Így igent mondtam, és neki, valamint feleségemnek ajánlottam a darabot. Így született meg a Missa Papae Francisci. A visszaállított Társaság kétszázadik évére. Egyre többet jelent ez nekem, aki mindig is hívő voltam, katolikus családban nőttem föl, és ez mindig is befolyásolta az életemet.

– Hogyan zenésítette meg a szentmise állandó részeinek szövegeit, melyekkel a legnagyobbak is megmérték magukat?

– Teljes zenei tapasztalatomból próbáltam meríteni, megpróbáltam világosan megjeleníteni saját stílusomat. Nem kevertem bele Palestrinát vagy Bachot, szerettem volna, ha saját zenei kézjegyem jól felismerhető lenne. Van egy jellegzetes hangsze-

res világa a műveimnek, trombitákkal és harsonákkal, sok ütős hangszerrel, csellóval és bőgővel, azonban nincs benne hegedű. Két kórust szerettem volna, hogy kapcsolódjak a tridenti zsinat tanításához. Zeneileg egy modális mű jelenik meg, amely hét-fokú hangsort használ. Tülpép a gregorián egyszólamúságon, hogy teret adjon a hangok polifóniájának a kiengesztelődés és nyugalom légkörében. A Kyrie megtöri a csendet, bevezetve a hallgatót a liturgikus közegbe, ugyanakkor fölkészíti a Glória kitörő öröme. A zene szerencsés, hiszen olyan művészeti ág, melyet nem kell magyarázni, a hallgatók is értelmezhetik az érzelmek szintjén, amelyeket a hangzás kelt bennük. Monteverdi és Frescobaldi hatott rám, de Stravinsky is. Legfőbb mestermesterem Goffredo Petrassi volt, aki olyan lelki szövegeket zenésített meg, mint a Noche Oscura (Sötét éjszaka) vagy a 9. zsoltár.

– Megjelenik a filmek zeneszerzőjeként ismert Morricone is ebben a misében?

– A kórus a darab elején és végén kétszer is megszólaltatja a Missió című film zenéjének visszhangjait. A Roland Joffé által rendezett film elbeszéli, ahogy a spanyolok és a portugálok lemészárolják az indiánokat, és lerombolják a jezsuiták misszióit. A film 1750-ben játszódik, nem sokkal 1773, a Jézus Társaságának föloszlatása előtt. Örülök, hogy ezzel a misével zárul egy kör, hiszen a Társaság 1814-es visszaállításának 200. évfordulóját ünnepli a mű is.

– A Missió híres témája, a Gabriel's Oboe gyakran szólal meg templomainkban...

– A zeném mindig is hordozott magában valami szakrálisat. Hogy elmagyarázzam ennek miértjét, vissza kell mennem gondolatban a '70-es évekig, első filmzenéimig. Luciano Salcéval dolgoztam együtt, akinek az A fasiszta című filmjéhez írtam zenét. Néhány év közös munka után Luciano azt mondta nekem: „Észrevettem, hogy egyfajta szakrális és misztikus zenei nyelvezettel dolgozol, amely nehezen alkalmazható az olyan komikus cselekményhez, mint amilyen az enyém is.” Együttműködésünk itt véget ért. Jó barátok maradtunk, de neki nem írtam több filmzenét. Visszajelzése elgondolkoztatott. Igaz, hogy zenei költészetemben mindig megmutatkozott valami szakrális és misztikus, még a Sergio Leone westernjeihez írt filmzenéimben is. Írtam néhány kifejezetten szakrális művet is. 1966-ban egy Requiemet, a '80-as évek első felében egy keresztutat, 1995-ben az Ave Regina Caelorumot, 2008-ban pedig a sarsinai székesegyház számára a Vuoto d'anima piena (Egészen kiüresedett a lelkem) című darabot.

– **A Missa Papae Francisci után szeretne még szakrális zenét komponálni?**

– Nem kimondottan szent vagy liturgikus művet, de szeretnék alkotni valamit Dante Isteni színjátékához, kifejezetten pedig a Paradicsomhoz kapcsolódóan. Nem a verseket szeretném megjeleníteni, amelyek már önmagukban zeneiek és tökéletesek, hanem valami olyat szeretnék létrehozni, amely újraproszítja a Paradicsom dantei elgondolását, amely a misztérium szemlélése felé vezető út. Kértem már egy szövegkönyvet, amit el is készítettek számomra, de túlságosan tele volt Dante verseivel. Így elvettem ezt a tervet.

– Újra előveszi-e esetleg ezt a tervet? Mivel a költő születésének 750 éves évfordulóját ünnepeljük...

– Nem zárom ki. Azonban jelenleg Giuseppe Tornatore következő filmjéhez írok zenét.

Fordította: Korponai Gábor SJ, Magyar Kurír

Bagdán Zsuzsanna

Szürke embernek lenni

Felhőátvonulós, fejfájós tavaszi nap volt, de legalább abbahagyta az ólmos kitartással hulló eső. Lassan felszáradtak a macskakövek, a padok, előbújtak a kapualjakba szorult emberek, a járókelők levetették az esőkabátot. A férfi is felkelt a vacokból, ahová mostanában aludni járt, leporolta gyűrött nadrágját, vállára vette hátizsákját, fejébe húzta kopott, sárga baseballsapkáját, és kiült a térre.

Ha jó volt az idő – ez azt jelenti, ha épp nem esett az utálatos, ólmos, szürke eső –, akkor jobban szeretett a téren ülni, nézelődni, olvasni az innen-onnan szerzett újságokat, megfejtetni bennük a keresztrejtvényt. Kicsit olyan volt ettől, mintha lenne dolga, és ettől újra helye lenne a világban. Teljesen el tudott merülni a legegyszerűbb rejtvényben is, gondosan, aprólékosan kutatott gondolatai közt a megfejtések után, aztán, ha végzett, csak utána indult útnak, hogy a környék kukáiból megkeresse a napi betevőt. Ez volt az ő luxusa: ülni a téren, rejtvényt fejteni. Már úgy tartozott hozzá a térhez, mint a rossz helyre lerakott betonkockák, amelyeket már észre sem vesznek a járókelők.

Csak annyit észlelt, hogy valaki nézi. Kitekintett az újságból. Mellette pár méterre egy fiatal nő ült le, és csodálkozva nézte a férfi lábainál a földet. Akkor vette észre a madarat. Egy szürke galamb állt a lábainál felborzolt tollakkal. Olyan volt, mint egy nagyon csúnya, kistermetű kutya, amelyet pálinkás kenyérral etettek annak idején, hogy kicsi maradjon. A madár láthatóan beteg volt. Meredten nézte a kopott cipőorrokot, és akkor sem menekült el, amikor a férfi lenyúlt érte, hogy a kezébe vegye. Teljesen össze volt roncsolódva a feje, valószínűleg egy autó üthette el, úgy állt a csőre, mint a cápafogak. A férfi nézegette, aztán tanácstalanul maga mögé tette a bozótba, ám a madár kétségbeesett csipogással könyörögte magát vissza a földre, vissza mellé.

A férfi felpillantott: a fiatal nő még mindig őket nézte. Furcsa volt, hogy valaki figyelte – már egészen megszokta a láthatatlanságot. A téren egy öregasszony és csúnya, középkorú lánya alig látható kézmozdulatokkal, mimika nélküli arccal szórták szét a madáreledelt – szürke-fehér, hullámozó szőnyeggé lett előttük a föld, szorgosan kapkodták fel a madarak a magokat. Az ő madara nem mozdult a többiek felé, csak állt panaszosan, értetlenül a lábainál. A férfi újra fel-emelte, megnézte minden oldalról, mutatta a nőnek, hogy valószínűleg elütötték, meg hogy csálán áll a csőre. Mindezt békésen tűrte, talán még kicsit élvezte is a madár, a férfi érezte, ahogy dobog a szíve. Nagyon rég nem érezte már senki szívdobogását.

A téren álló templom előtt emberek olvastak fel, talán a Bibliából. A nő hallgatta őket egy kicsit, aztán felállt, és elment. A férfi visszatekintett a keresztrejtvénybe, rosszallóan motyogott valamit a felolvasókra, a galamb komoran állt a lábainál, néha meg-megbillent. Úgy néztek ki, mintha mindig is együtt lettek volna. Pünkösdhétfő volt.

Bernhard Langenstein:

Solo Dios Basta – IMÁDSÁG

EGYEDÜL ISTEN teremt,
de te gondolhatod és megőrizheted teremtményét.

EGYEDÜL ISTEN adhat életet,
de te továbbadhatod és óvhatod azt.

EGYEDÜL ISTEN ajándékozhat egészséget
neked,
de tanácsot te is adhatsz, és gyógyíthatsz is.

EGYEDÜL ISTEN ajándéka a hited,
de tanúságtételeddel te is vonzóvá teheted.

EGYEDÜL ISTEN ültetheti el az emberben a reményt,
de embertársaidat te is megajándékozhatod bizalmaddal.

EGYEDÜL ISTEN ajándéka a szeretet,
de te is továbbadhatod, taníthatod.

EGYEDÜL ISTEN adhat békességet,
de az egyetértést te is munkálhatod.

EGYEDÜL ISTEN ajándékozhat valódi örömet,
de mosolyodból te is juttathatsz mindenkinek.

EGYEDÜL ISTEN adhat erőt,
de te is felkarolhatod a csüggedőket.

EGYEDÜL ISTEN az út,
de te is rávezethetsz másokat.

EGYEDÜL ISTEN a világosság,
de te is gyújthatsz fényt mások szemében.

EGYEDÜL ISTEN tehet csodát,
de te is vihetsz neki öt árpakenyeret és két halat.

EGYEDÜL ISTEN tudja megtenni a lehetetlent,
de te megtehetsz minden tőled telhetőt.

EGYEDÜL ISTEN elég önmagának,
de úgy látta jónak, hogy számítsz rád.

Forrás: Bernhard Langenstein: Ne félj, ne aggodj. A bizalom éneke. Új Ember Kiadó, 2014. 65-66. l.

Szabóné László Lilla

Céltévesztett céltudatosság

Márták és Máriák célkeresztben

Céltudatos Márták – álmódzó Máriák? Leboruló Máriák – céltévesztett Márták?

Mártaként, sürgölődve

(Fontos, hogy legyenek céljaid. A céljaid meghatározzák a gondolataid, a tetteid, az időbeosztásod, struktúrád adnak az élethez.)

A cél fontos. És mindaz, ami hozzá elvezet: mert ha ezt nem teszem meg, nem történik meg az, ha az elmarad, lehetetlené lesz amaz, pedig ennek mind meg kell lennie, hogy utána az is megtörténhessen, hiszen mindezek meg kell hogy legyenek ahhoz, hogy sikerüljön amaz, ami fontos. A cél. Ami már most indít, vezet, sürget, meghatároz, feszít.

Hasznos. Időnként csupán megszokott, kiüresedett, végül kiégett, kényszeres.

Fontos. Időnként fontoskodó, vannak céljaim, tetteim, sürgölődöm, tehát vagyok valaki.

Sikeres. Időnként erőlködős. Erőn felüli.

Tempós. Időnként hajszolt. Túlpörgős.

Felelős. Időnként aggódós, számon kérő, méricskélő, elvárásokkal teli.

Lendületes. Időnként nyugtalan, nyughatatlan.

Céltudatos emberként újra és újra ezekben a kettősségekben találok magam.

„Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség.”

Máriaként, leborulva

(Fontos, hogy célja van veled. Formálni szeretné gondolataid, indítani a kezeid, betölteni a napjaid, teljessé tenni az életed, használni, szolgálni általad.)

Célja van velem. Fontos vagyok a számára. Örökkévaló terében már meg vannak írva a napok, amelyeket nekem

szánt. Megszólít. Hív. Átalakít. Formál. Küld.

Mintha neki szolgálnék, de Ő szolgál bennem. Mintha őt látnám vendégül, de Ő lát vendégül engem. Mintha én vinném a szavait, de Ő tanít engem. Mintha én táplálnék másokat, pedig Ő elégít meg. Mintha odaadnám magam, pedig Ő adja magát egészen.

Leboruló emberként van, hogy csak ülök, térdelek csendben, szótlánul előtte: várom, szemlélem, csodálom, imádom, dicsérem.

Őt, aki van, aki életre hívott, aki éltet. Lélegzem.

Aki egészen tudja a nevemet, aki meghallgat, aki átölel. Megnyugszom.

Aki világossá teszi a gondolataim, rendet tesz a kuszaságban, értelmet ad a szavaknak. Rendeződöm. Aki felgerjeszti a szeretetet a szívemben, aki erőt ad a tettekhez, aki biztat, hogy velem leszek. Indulok.

Aki vár, ha megfáradok, aki visszafogad, ha vétkezem, aki kipótolja mulasztásaim. Megpihenek.

Aki megelégit, felvértez, aki szeretettel ismétli el, amit már a múltkor is a szívemre helyezett. Indulok ismét.

Mert célja van velem.

Neki van célja.

Engedek.

Engedem.

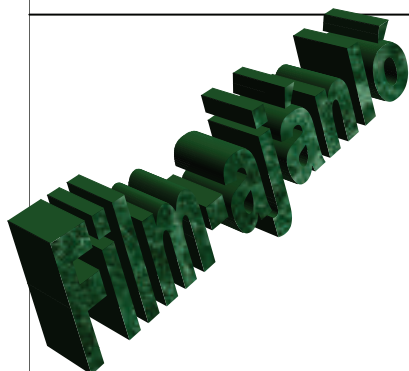
Mint a három bibliai Mária:

„Így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!”

„Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

„Jézus nevéen szólította: „Mária!” Az

megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!” - ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: (...) menj az én testvéreimhez!”

Isten kezében

- film Marcell atyáról és a magyar kármelitákról

A Duna televízió által Marcell atyáról és a magyar kármelita közösségről készített kétrészes (nagyon szép!) dokumentumfilm megtekinthető a MédiaKlikk-en (Az Isten kezében című műsor május 24-i és 31-i részében).

Ima boldoggáavatásáért

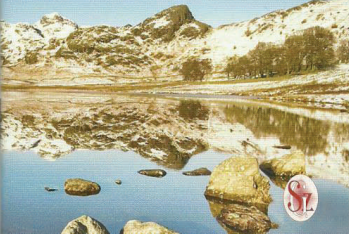
Mennyei Atyánk, te elrejtetted országod titkait a nagyok és okosok elől, de kinyilatkoztattad azokat a kicsinyeknek; te csodálatos dolgokat műveltél a Kármelhegyi Boldogasszonyról nevezett Marcell atya életében. Ő a Jézus Krisztusban kinyilvánított szeretettedben szilárdan hitt, megtapasztalta azt a Szentlélek kiáradásában, s teljesen Rád hagyatkozott a Boldogságos Szűz Mária, a Szépszeretet Anyja által. Az élet megpróbáltatásaiban így vált a reménység tanújává és a Te szeretetted hirdetőjévé, aki mindenkit, kivétel nélkül, szeretett.

Kérünk, hogy dicsőítsd meg őt a földön is, és nyilvánítsd ki benne szeretetted hatalmát és irgalmad nagyságát. Közbenjárására add meg nekünk mindazokat a kegyelmeket, amelyeket – a Te akaratod szerint – alázattal kérünk. Ámen.

Morlin Imre SJ

A keresztény nagykorúság lelkitükre

OLVASTAM VALAMIT...

A keresztény nagykorúság lelkitükre Morlin Imre SJ tollából sokkal több, mint a sok lelkitükör közül egy, ugyanis kitűnő részletes és gyakorlati útmutatást ad a legfontosabb kiinduló ponthoz, a lelkiismeretvizsgálathoz. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a krisztusi felnőttiség élete nem képzelhető el legalább napi egy

lelkiismeretvizsgálat nélkül.

Az általános lelkiismeretvizsgálat esetében a szerző öt pontot határoz meg, amelyek tulajdonképpen értelmi imák. Mint minden imának, itt is nélkülözhetetlen előfeltétel az összeszedettség /KONCENTRÁCIÓ/ és a nyugalom. 10 percere kikapcsolódunk az élet ritmusából, hogy Isten jelenlétébe helyezkedve megpihenjünk Nála.

Először hálát adunk Istenünknek, a teremtés, megváltás és megszentelés jótéteményeiért. Konkrétan végig gondoljuk, mit kaptunk ma Tőle. Ez az öröm imája, a keresztény optimizmus kifejezése, az önmarcangolás elűzése. A valódi keresztény élet nem önkínzásból áll, hanem a megajándékozottság örömétől ujjongó élet. A gyakori hálaadás segít, hogy Isten minden dolgunkban megtaláljuk.

Másodszor kérjünk kegyelmet, hogy megismerjük bűneinket és jobban tudjunk küzdeni ellene. A kérésünk lényege tehát másképpen kifejezve: add, hogy jobban szeresselek.

Harmadszor számadást tartunk oly módon, hogy végigmegyünk a nap óráin, számba vesszük gondolatainkat, szavainkat, cselekedeteinket, vagy éppenséggel mulasztásainkat. Ez is imádság, mert a vizsgálódást Isten színe előtt végzem, az Ő mérlegére helyezem magam. A napi lelkiismeret-

vizsgálatra általában este szokott sor kerülni. Itt egy újítást ajánl a szerző: javasolja, hogy mindjárt reggel tegyük fel magunkban, hogy gondosan őrizkedni fogunk attól a bűntől, amittől nem bírunk szabadulni. Ebéd előtt kérjük Istentől, hogy emlékezzünk vissza, hányszor követtük el azt a bizonyost reggeltől délig. Végül este ugyanígy óráról órára vizsgáljuk át a napot az elkövetett bűnt keresve.

Negyedszer Kérjük Istentől bocsánatot bűneinkért. Ez a személyes bocsánatkérés a legemberibb ima. Itt nem az a fontos, hogy bűnösnek mondjam magam, hanem hogy átérezzem bűneim gonoszságát és átlássam cselekedeteim rendtelenségét / Szent Ignác/ a megjavulás érdekében. Az önvád egyetlen ellenszere a keresztény bűnbánat, amely gyógyít.

Ötödöszer erős fogadást teszünk a megjavulásra, bízva Isten kegyelmében. Ez tulajdonképpen a teljes önátadás megújítása. Most keresztény optimizmussal tekintünk a holnap elé, amelyben bűneinket legyőzve hálaánkról és hűségünkről akarunk tanúbizonyságot tenni.

Gyakorlatilag Isten szemével nézzük magunkat és észrevesszük, hogy még nagyon messze vagyunk a tökéletességtől. Ez nem baj, keressük a javulás eszközeit, melyben segít a részleges lelkiismeretvizsgálat, amit a 3.pontnál érintettünk. Ebben egyetlen hibát válasszunk ki, imáinkat erre irányítsuk, úgy, hogy reggel feltesszük magunkban e hiba elkerülését, délben visszaemlékezünk az eltelt délelőtre és felírjuk az adott hiba számát. Ugyanakkor keressük meg a kiváltó okot is, a hiba gyökerét. Este ugyanígy végigmegyünk a délutánon, a számot feljegyezzük és összehasonlítjuk a félnapokat, majd a napok haladásával ugyanígy járunk el, összehasonlítjuk a napokat, a heteket. Lehet, hogy egy ideig nagy javulást nem találunk, de ennek is van haszna: így több alkalmunk van a megálázódásra és a hibák elleni küzdelemre. Van még egy ötlet, ha ebbe a hibába beleesünk, azonnal tegyük kezünket mellünkre bánkódva bukásunkon.

Ezt bárhol megtehetjük, nem tűnik fel másoknak.

Ha ily módon igyekszünk szívünket jól kitisztítani, Isten eltölti lelkünket az Ő szent jelenlétével, így vezet a szív-tisztaság az isteni egyesüléshez, melynek nincs is más útja”

Forjárné dr. Lechner Éva

Zivko Kustic: A természet Istenről beszél - "A leleményes csirke"

A tojásban fejlődő csirke nagyon gazdaságosan használja ki a tojás úrtartalmát. A nyakát behajtva és csőrével a hasa felé fordulva várja világrájöttének idejét. A harmadik hét végén a csirke már életképes. Ki kell jönnie a héjából, de hogyan? Nincs hely arra, hogy kinyújtsa a nyakát, és hogy csőrével rákoppintson. Ahogy a csőre áll, csak a saját hasát tudná megsérteni -- semmi mást. A helyzet igen komoly. Erre azonban senki sem gondol. A gazdasszony csupán a napokat számlálja, és várja a csirke kelését, a kotlós viszont csak ül, és semmilyen probléma megoldására nem alkalmas -- még a kiscsirke sincs tudatában annak, hogy milyen kellemetlen helyzetbe jutott... De, minden rendben van. A meghatározott időben -- kuc! kuc! -- a tojáshej megtörik, és egy erőteljes lény a napvilágra jut. Hogy sikerült ez neki?

Valaki gondoskodott erről (valaki, aki ismerte a helyzet nehézségét). A kelés előtti napokban a csirke csőrén egy kis sárga dudor formálódik éppen a héj irányában. A fej természetes előre- hátra mozdulataival a csirke reszeli és töri a tojáshejat, amíg az meg nem nyílik.

Később ez a „szarv" a csőrön a csirke számára hátrányos lenne. Akadályozná a fűben és a kórók közötti csipegetésben. Valaki ezzel is számolt. Ha nem vennéd kezébe a csirkét életének első napjaiban, sohasem vennél tudomást erről a jelenségről. Ugyanis a harmadik napon eltűnik ez a dudor, és a csőr egészen normális alakú lesz.

A Teremtő Elme alapos gondoskodásáról tanúskodik ez az „apróság is", amely a csirkét a világra segíti.

Forrás: Internet

G y e r m e k o l d a l

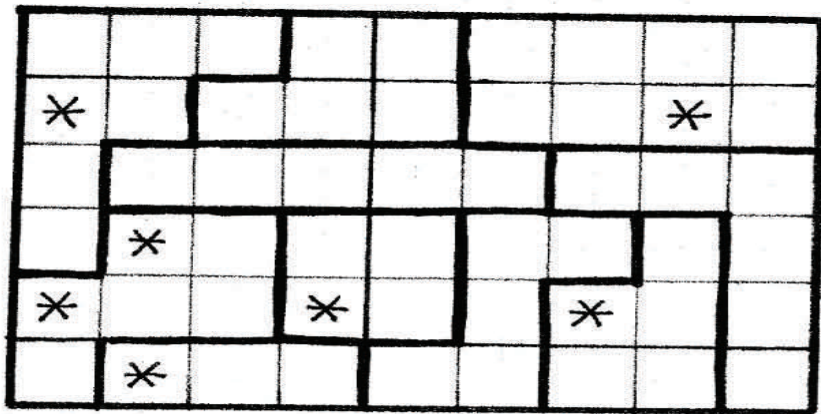

Egy élménnyel gazdagabban

Szomorú voltam mikor a tervezett tavaszi hittanos kirándulás időpontján rossz idő volt. Tudtam nem marad el csak egy későbbi időpontban lesz megtartva. Így június 1-én vágunk neki biciklivel. Első állomásunk a Merengő lovas udvar volt. Itt hat csapatra osztottak minket. Míg három csapat lovagolt addig a másik három vetélkedőn vett részt, ami Hajnal Zénó atyával ismertetett meg minket. Érdekes feladatok voltak.

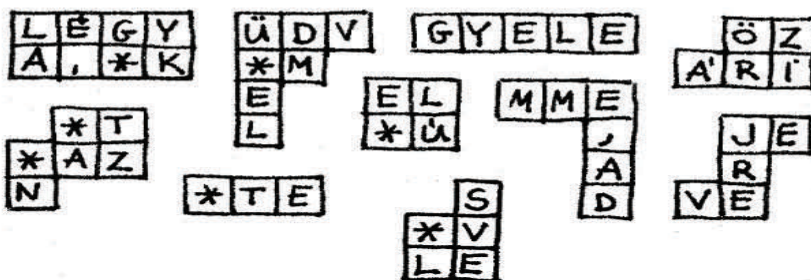
Kezdetként egy puzzle-t kellett kirakni, melyen Zénó atya egy ifjú párt kísér ki a templomból. A másodikban pedig életének állomásait ismerhettük meg, születési helyétől Vaskótól haláláig, Gyékényesig. Egy térképen kis zászlókkal kellett megjelölnünk a városokat. Majd egy szöveget hallgattunk meg, amiből utána egy totón bizonyíthattuk, hogy mit jegyeztünk meg a hallottakból. Az utolsó feladatként megrajzolt képek közül kellett választani a csapatkapitányoknak, amit aztán a csapatok színezték ki. Amikor végeztünk, cseréltünk a másik három csapattal és mentünk lovagolni. Két ló volt amire felülhettünk. Márti néni kobakot adott ránk és mindent elmondott, hogy mit, hogyan kell csinálni lovaglás közben. Köszönjük neki ezt az élményt!

Dél körül indultunk tovább Lábodra. Ott az iskola udvarában hagytuk a bicikliket és a Zöld Sárkány vitt minket a Kaposvár melletti Négy testvér forráshoz. Itt a nénik finom ebéddel vártak minket. Ebéd után következett a mindenki által várt strandolás a kaposvári Virágfürdőben. Sokat fürödtünk és játszottunk az élménymedencében, na és persze a csúszdázás sem maradhatott ki. Este fáradtan, de jó emlékekkel indultunk haza Nagyatádra. Köszönjük Lóránt atya, hogy mindig összehozza a csapatot és tartsa meg jó szokását és sok kirándulást szervezzen még nekünk! *Kovács Dóri*

SZÓTETRISZ!

KERESD KI A FORMÁKAT ÉS ÍRD BE A BETŰKET A MEGFELELŐ MEZŐBE! SEGÍTSÉGÜL A CSILLAGOKAT MÁR ELŐRE BEÍRTUK.

Kedves Szülők!

Gyorsan közeledik az elsőáldozás és a bérmálás időpontja. Az elsőáldozás szeptember utolsó vasárnapján lesz, a bérmálás előreláthatólag szeptember 12-én szombaton.

Az elsőáldozás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendesen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Friss keletű keresztlevél

A bérmálás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendesen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Első és második félévi vizsga letétele
- Friss keletű keresztlevél

Az elsőáldozást és a bérmálást szülői tájékoztató előzi meg, amiről időben értesítést küldünk.

Avatárok és a szembesülés

Az internet, az online-lét mára életünk állandó közegévé vált; e jelenlétet szavaink, fogalmaink, kapcsolataink – és hitünk sem „ússza meg szárazon”. Nyilván való, hogy mindnyájunknak van mit átgondolnia. De hol kezdjük el a tisztázást? Találunk még szilárd talajt egyáltalán ahol lábunkat legalább egy időre megvethetnénk? Török Csaba teológiai tanárt, Antonio Spadaro nemrég megjelent, *Cyberteológia* című könyvének fordítóját, az MKPK tv-referensét kérdeztük.

Egy tanár ismerősöm nemrég azt kérte az osztályába járó gyerekektől, hogy számolják meg az otthonukban „forgalomba lévő” képernyőket. A győztes végül tizenháromtalálta – de a többiek sem voltak veszélyesen lemaradva tőle. Mit jelent a „ma embere” számára a képernyő? hogyan vállaltott ennyire népszerűvé, fontossá?

Úgy hiszem, e kérdés kapcsán a „ma embere” fogalom nem pontos, hiszen az idős ember is a „ma embere”, akárcsak egy tízéves: a jelen mindkettejüké. A kérdésre adandó válasz azonban nagyon eltérő az esetünkben. A mai idősök már felnőttek voltak, amikor a magyar állami televízió megkezdte az adást: számukra a képernyő az még szó szerint „kép-ernyő”, olyan technológia, amely képek közvetítésére, megjelenítésére szolgál (az azonban kapcsolódó üzenetekkel, információkkal stb. egyetemben). Ezzel szemben egy két-három éves gyerek számára, aki talán már tökéletesen ért az érintőképernyő „bűvöléséhez”, egészen más dologról van szó: digitális bennszülött esetében a képernyő hatásfogalommal válik. Az érintés gesztusa, a test és a technológia sajátos viszonya okán egyáltalán nem egyértelmű, hol ér véget az ÉN, és hol kezdődik a NEM-ÉN világa. Emellett mára a képernyő kétirányúvá vált – már nem csak érkezteti a képeket, minek során az ÉN passzív, hanem ad is: gondoljunk a számítógép monitorja fölé helyezett, beépített kamerára, vagy okos telefonokra, amiknek segítségével videó telefonálhatunk, „kép-beszélgethetünk”.

A képernyőn keresztül már nem csak a külvilág lép be az intimitásunkban, a belvilágunk is kilép a világhálóra. a SCREEN szó jelentése így radikálisan megváltozik: ez eredendően védőfalat, szűrőt, rostát jelölt, igeként elrejteni, leplezni jelentéssel bírt. Ma saját magunk bontjuk le a védő-eltávolító, különválasztó szerepét, s nem hogy elrejt minket, de egyenesen feltár.

Bertolt Brecht a rádió kapcsán 1932-ben azt írta, hogy az „egyoldalú ott, ahol kétoldalúnak kellene lennie”, vagyis legnagyobb gyöngéje, hogy „ad”; az ember az otthonában csak hallgató, befogadó, fogyasztó (costumer), akinek azt kell „vennie” (pénzügyi és rádiotechnológiai értelemben is), amit a tartalom-előállító (producer) eléje ad. Az „okos” készülékek korában megvalósult a brechti jóslat: ma minden képernyő birtokló prosumer, olyan fogyasztó, aki egyszerre tartalom-előadó is. Vagyis az ember – Brecht által megszólaltatott – mély önközlési, cselekvési, teremtési vágya a képernyő birodalmában is realizálódott: átléptünk a befogadói passzivitásból az interaktivitásba, az egyvégű és egyirányú technológia vilá-

gából az interkonnektivitásba. Úgy hiszem, ez az a többlet, lehetőség és távlat, ami nagyban hozzájárul a mai kor „képernyőinek” a népszerűségéhez.

Spadaro atya *Cyberteológia* című könyvében azt írja, hogy az online-létet nem szabad egy eszközhöz kötött, „ki-és bekapcsolható” valóságként felfognunk. A világháló – mondja – immár közegszerűen van jelen, „benne élünk, mozgunk és vagyunk”. Átszerkeszti fogalmainkat, köztük azokat is amelyek keresztl pedig – ha kérdezik, „számot kell(ene) adnunk a bennünk élő reménység alapjáról” (1Pét 3,15).

Az előzőekből adódik, hogy megváltozott az „eszköz” fogalma. Amennyiben az én és nem-én határa átjárhatóvá és észrevehetetlenné válik, ha képes vagyok önmagamon kívül is tovább élni az önmagam életét (egyfajta virtuális eksztázisban) úgy, hogy többé már a valóság sem jeleni azt, amit eddig. A metafizikai alapú filozófia úgy vélte, egy dolgot annyiban nevezhetek egyedinek, amennyiben materialistással és számszerűséggel bír, ez utóbbi alatt azt értve, hogy olyasmiről van szó, ami egy, abban az értelemben, hogy önmagában osztatlan, és minden mástól elkülönül. Amikor azonban az életem egy része a fizikai térben és időben játszódik le, egy másik része pedig esetleg nem is létezik a virtuálison kívül; ha egyénisége és egyedisége megélésének kiemelt terepe nem a fizikai kozmosz, hanem a világháló; és hogyha már nem a valós szemközti-ségben, a másikkal való „szembesülésben”, hanem az avatáron és virtuális kapcsolataimon keresztül alkotom meg önképemet, személyiséget, akkor új világ köszönt be. Ilyenkor a

„lekapcsolás” nem feltétlenül az áramtalanítás, de már az internetkapcsolat elvesztése is életem korlátozása, személyiségem megélésének gátja, zavar és teher, kényelmetlen érzés. Megfigyelhetjük, hogy azok az emberek, akik vélhetőleg egy ideig nem voltak online, egy wifi-kapcsolatot biztosító zónába érve azonnal elkezdik ellenőrizni okos telefonjaikon, hogy kaptak-e üzenetet, történt-e bármi virtuális életközelségükben. Mintha visszanyernének egy életet, amitől eddig el voltak

zárva. Ez persze kihat a hit megfogalmazására is és a hitátadására is. A keresztény hit ugyanis mindig és szükségszerűen reflektált, racionálisan megragadott hitaktus, ez különíti el a hiszékenységtől, a babonáságtól, a mágiától, az érzelmi vagy lelki állapotoktól – ahogyan erre Szent Ágoston felhívja a figyelmünket. Ez pedig azt is jelenti, hogy a keresztény hit fogalmilag megragadott hit. Azt is mondhatnánk, hogy Logoszba (Isten Igéjébe) vetett hit szükségszerűen logikus (logosz-szerű, értelmes) természetű, a Logoszból és az emberi logoszokból, Isten Igéjéből és az emberi hitreflexió szavaiból épülő imádás, hódolat az Úr előtt. Épp ezért minden változás, amely az emberi reflexív képességeit, fogalmi gondolkodását, racionalitás-megélését érinti, visszahat a keresztény hitre is. Most (újra) egy ilyen átmeneti- vagy határkorszakot élünk. Ha például a to save, a megmenti szó Istennél azt jelentette, hogy Ő megmenti és eltörli a bűneinket, addig ma a számítógép korában már azt, amit a szövegszerkesztő használatkor is: e parancs kiadásakor minden addigi változást elmentünk. Nem hogy elszakadnék tehát a múltbéli tetteimtől, de épp ellenkezőleg, azok rögzítésre kerülnek.

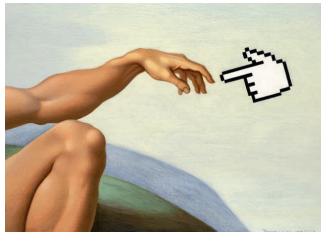
Akkor most jó vagy rossz az, ha Isten megment, elment bennünket? Nem arra érzünk inkább vágyat, hogy néha töröljön (to delete), vagy esetleg egy nagy életválság után formattáljon (to format) és újra konfiguráljon (to reconfigure) minket? A megváltozó világ megváltozó szavai új feladatok elé állítják hát a hitéről elgondolkodó embert, a teológiát és a hit hirdetését is. Miként hat az emberre az „internet szabadsága”? Hogyan, mely pontokon építi, esetleg sodorhatja veszélybe?

Elsődlegesen azt kell leszögeznünk, hogy a szabadság jó dolog. Krisztus azért jött el, hogy megszabadítson minket: ezt bibliai szakszóval megváltásnak nevezzük. Ugyanakkor a hívő megközelítésében egyértelmű, hogy igaza van a 49. zsoltárnak, amelyet Jézus maga is idézett: „Önmagát senki meg nem válthatja, senki sem fizethet az Úrnak váltságdíjat. Az élet ára túl magas volna, meg nem fizetheti senki, soha.” Az önmegváltás inkább kísértet és kísérlet, semmint valós lehetőség. A szabadságunk mindig „megszabadított szabadság”, ami azt is jelenti, hogy nem kötődésmertesség, hanem épp ellenkezőleg: elköteleződés. Amennyiben a virtuális világ a kötelekektől mentességet, a korlátlan önállítást célozza, s ezt érti szabadság alatt, úgy nem arra gondol mint mi, keresztények. Ezen felül azzal is számolnunk kell, hogy a fizikai valóság kemény dolog, ahogy a rómaiak mondták: e tények ellen nincsenek érvek. Létezik a „kell” fogalma. Ha tehát feltétlen önállításként, öntörvényűségként értem a szabadságot, a valóság előbb-utóbb teherre válik. Nem bírom elviselni, hogy a valós lét determináljon: születésem, genetikai adottságaim, nemem, mozgásterem, életidőm szempontjából. Kitorési pontot keresek a korlátozó és szabadság gátló valóságból, s ezt sokféle módon megtalálhatom – a szélsőséges önrendelkezés jogában, vagy éppenséggel a virtuális világban, ahol minden kénszertől mentesen alkotom meg magam olyannak, amilyenhez kedvem van. Mennyibe nevezhető a „social network” valóságos közösségnek?

Attól függ mit értek közösség alatt. A görög koinónia, a latin communio szó eredetileg megosztást jelent: valami, ami eddig csak az egyiké volt, most mindkettővé lesz. Lehet itt szó fizikai javakról, de akár jogokról vagy épp tudásról, lelki-szellemi valóságokról, életről is (pl. házasság esetében). A közösségi hálók természetesen lehetnek bizonyos megosztások helyei, s mint ilyenek, üdvözlendők is: erősíthetik az összetartozás tudatát, segíthetnek a kommunikációs akadályok leküzdésében, kiválthatják az együttérzés, a szolidaritás, sőt a másikért cselekvés reakcióit is.

Az azonban már kérdés, hogy ez a potenciál a közösség megteremtésére, vagy inkább a fenntartására alkalmas-e? Vizsgálatok nyomán bebizonyosodott: minél több online ismerőse van valakinek, annál kevesebb a reális életben működő, klasszikus értelemben vett emberi kapcsolata, viszonyai könnyen felszínre válnak. Ez természetes, hiszen a megosztáshoz időre van szükség: posztolás, kommentelés, események kitétele, mások posztjainak, kommentjeinek az elolvasása, képek nézegetése, lájkolás stb. Ha tehát a socia network szerepet téveszt, és már nem kiegészítő, hanem helyettesítő funkciót ölt, akkor előbb-utóbb elembeverté, hiszen elveszi tőlem a reális kapcsolatokat, amelyek nélkül nem vagyok képes valóban személyes életet élni. Az eszköznek eszköznek kell maradnia, nem válhat céljá; a médium legyen csatorna, de ne életközeg, léttér.

Ha igaz, amit Spadaro atya a háló-lét állandósult, közegszerű jelentéséről mond, akkor a gyakran emlegetett internetfüggőség gyógyítása (enyhén szólva) problémássá válik: a „beteget” mint ha magáról az életről próbálnánk „leszoktatni”. mi az akadály annak, hogy hitéletünk a maga egészében – liturgiával, szentségek vételével együtt – átköltözzön az internetre?

Úgy vélem, minden szenvedélybeteg azt érzi, hogy az „életől” vágják el, amikor elválasztják szenvedélye tárgyától. Csakhogy az internetfüggőség nem „csak” az életet, de a realitást, a fizikai valóságot is elveheti tőlem. Márpedig ez alapvető fontosságú a keresztény hit számára, mégpedig a megtestesülés misztériuma okán. Miről van szó? Arról az alapvető meggyőződésről, hogy az Isten nem lelket, hanem embert, test és lélek egységét teremtette meg. Ezért a megváltás, az üdvösség sem lelki, hanem összemeri, testi-lelki valóság. Ennek beteljesítésére tehát nem tisztán szellemi, hanem megtestesült, istenemberi út vezet el: Jézus Krisztus, az Isten Fia, aki emberré lett, s aki saját szavai szerint a mi utunk. Ez a megtestesülési logika folytatódik az egyház közösségében. Az egyház lényege szerint látható, testi valóság, amely magában hordozza a lelket is – itt nincs alternatíva, a testi közösség nélkül nem leszek semmilyen lelki közösség része. Nem lehet pusztán szóval, imával, döntéssel, belső elköteleződéssel megkeresztelkedni: ahhoz fizikai valóság kell, közösség, keresztelő személy, víz. Ugyanez áll az összes szentségünk-re, a liturgiánkra, teljes egyházi valóságunkra: a megtestesülés az alapelv. Nincs olyan alternatíva, amely a krisztusi hitet „tesetetlené”, tisztán lelkivé, szellemivé tehetné – ez maga lenne a bibliai értelemben vett Antikrisztus egyháza, amely majdnem tökéletesen ugyanolyan, mint az igazi, hiteles egyház, csak éppen a lényegét felejté el: „Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott”. Az internet korában reális veszély, hogy azt hisszük: mivel a hit lelki, szellemi dolog, megélésére az internet tökéletesen alkalmas közeget teremt, hisz ott az érzések, gondolatok, az „átszellemített” személyesség korlátlanul áradhatnak. Ez súlyos és nagyon veszélyes tévedés. Így könnyen megjelenhetne a cselekedetek nélküli, pusztán elméleti hit, ami azonban – Jakab apostol szavai szerint – halott dolog. Az egyház hármas küldetése: a hit hirdetése, a rászorulókat szolgálata és a liturgia, csakis a megtestesülés alapelve szerint valósulhat meg. Ilyen értelemben ma a kereszténységnek hiteles kontrasztként, működőképes és vonzó alternatívaként kell megjelennie a világban, olyan közösségként, amely a testi, fizikai valóság nyelvét akarja beszélni, hisz a Megváltó is személyesen, testben, fizikai valóságban jött el köznök, szenvedett és halt meg, majd támadt fel – nem pedig egy e-mail vagy blogbejegyzés által üzenté meg, hogy mostantól szabadok vagyunk. *Átvétel a Szív újságból—dr. Török Csaba*

Magától értődik, hogy a név csak egy szó.
Könnyen felejthető, amint hallható.
De volt egyetlen Név, mielőtt a világ első napja felderült
És ez marad, amikor minden, mi lett, kihunynt.
Isten ajkáról szállt fel
Mária füleibe angyal szárnyakon
Jézus, Jézus.
A szó, ami számunkra az életet jelenti.
A dal, amit az egész teremtés énekel.
Jézus, Jézus.
A föld legbüszkébb nemzetei lettek és elmúltak
De Jézus, a Név tovább él.
Amikor egy szörnyű álmra ébredtek
És a kétségbeesés elér és maga alá temet,
Amikor annyira félek, hogy nem tudom, mit kell imádkozni
Egyszerűen csak kimondom, és érzem, elüldözi a félelmet.
Örök remény és ígéret, végtelen Hajnalhasadás
Ha az idő véget is ér, a Név tovább él.

A szerző ismeretlen

A gyengédség 10 parancsolata

1. Mivel a gyengédség lehetséges, kár lenne kihagyni az életünkben!
2. Beszélgetsetek egymással minden nap, legalább néhány percig!
3. Folyamatosan és rendszeresen növekedjétek egymás mellett!
4. Tiszteld önmagadat!
5. Legyél megértő, figyelmes másokkal!
6. Legyél udvarias! A szeretet nem egyeztethető össze a darabos viselkedéssel!
7. Fedezd fel a jót és a nemest felebarátodban, még akkor is, ha azokat el akarják rejteni!
8. Ne rettenj vissza a vitatkozástól, csak a közömbösek nem vitatkoznak! Ne légy soha közömbös!
9. Apró kis viszontagságok ne hozzanak ki a sodrodból!
10. Csak neved tovább, ez meg-
edzi a szívet és távol tartja a "betegségeket"!

Forrás: Internet

Kakucs Szilveszter

Csak fel kell nézni... tanulságos történetek

A héja

Ha beleteszel egy héját egy 180x240 cm-es ketrecbe, aminek teljesen nyitva van a teteje, a madár – annak ellenére, hogy tud repülni – teljesen bezártnak fogja érezni magát.

Ennek oka, hogy a héja repülés előtt mindig 3-4 métert fut a földön.

A denevér

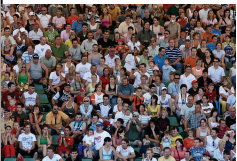
A hétköznapi denevér, mely repked az éjszakában, figyelemre méltóan gyors teremtmény a levegőben, de nem tud felszállni a földről.

Ha leteszed a földre, mindössze annyit tud tenni, hogy ügyetlenül és kétség kívül, fájdalmasan ide-oda lépeget, míg el nem ér valamilyen enyhe magaslatot, ahonnan a levegőbe vetheti magát.

Utána, mint egy fénycsóva, hirtelen elillan.

A darázs

Ha egy darázs beleesik egy pohárba, addig marad ott, ameddig el nem pusztul, feltéve, ha nem veszik ki. Soha nem látja a pohár tetejét a menekülés eszközeknek, de ragaszkodik ahhoz, hogy valamilyen módon az aljánál találjon kijáratot. Ott keres utat, ahol nincs, míg végül teljesen el nem pusztítja önmagát.

Emberek

Sok mindenben hasonlítunk a héjára, a denevérré és a darázsra. Megküzdünk minden problémánkkal és frusztrációnkkal, de soha nem vesszük észre, hogy mindössze csak fel kellene néznünk! Ez a válasz, a menekülési útvonal és a megoldás bármilyen gondra, csak nézz fel!

Ne feledd:

**A sajnálat visszánéz,
Az aggodalom körülnéz,
De a hit felfelé néz!
Élj egyszerűen,
szeress nagylelkűen,
törődj alaposan,
beszélj kedvesen,
és bízzál Jézus Krisztusban,
az Isten Fiában, a mi Teremtő Atyánkban,
és a Szentlélekben,
a Háromszemélyű Egy Istenben,
aki szeret minket.**

Weöres Sándor

Tíz lépcső

Szórd szét kincseid – a gazdagság legyél te magad.

Nyüdd szét díszeid – a szépség legyél te magad.

Feledd el multságaid – a vígság legyél te magad.

Égesd el könyveid – a bölcsesség le-

gyél te magad.

Pazarold el izmaid – az erő legyél te magad.

Oltsd ki lángjaid – a szerelem legyél te magad.

Úzd el szánalmaid – a jóság legyél te magad.

Dúld fel hiedelmeid – a hit legyél te magad.

Törd át gátjaid – a világ legyél te magad.

Vedd egybe életed-halálod – a teljesség legyél te magad.

5 szeretetnyelv a házasságban

Mi történik a szerelemmel esküvő után?

"Az első házasságom körülbelül 10 évig tartott. Ami azt illeti, a második házasságom már az elején elromlott. Nem tudom, mi történt. Azt hittem, hogy szeretjük egymást, de a nászutunk katasztrófálissá sikeredett, és többé nem is tértünk magunkhoz. Mindössze 6 hónapja ismertük egymást, mielőtt összeházasodtunk. Viharos és szenvedélyes szerelem volt. De nem sokkal az esküvőnk után örökös harc és viaskodás lett az életünk.

.Az első házasságomban volt 3-4 jó évünk, mielőtt a gyerek megszületett. Attól kezdve, ahogy a baba világra jött, a feleségem minden idejét neki szentelte, én már nem számítottam. Mintha az lett volna az élete egyetlen célja, hogy gyereke legyen, és többé már nem volt szüksége rám.

Amikor ezt megmondtam neki, azt felelte, hogy nem tudom megérteni, mekkora igénybevétel jelent a napi 24 órás csecsemőgondozás. Arra kért, legyen megértőbb és segítsen többet neki. Minden megtettem, ami tőlem telt, de semmi nem változott. Egyre jobban eltávolodtunk egymástól, végül kihűlt a szerelem. Idővel teljesen közömbössé váltunk egymás iránt, be kellett látnunk, hogy tönkrement a házasságunk.

A harmadik házasságomban minden nagyon jól indult. 2 évig jártunk együtt. Úgy éreztem, életemben először szeretek valakit igazán, és biztos voltam az ő szeretetében is. Nem hinném, hogy az esküvő után megváltoztam volna. Sokszor dicsértem, hogy milyen gyönyörű, hogy mennyire szeretem, és mennyire büszke vagyok rá, hogy a férje lehetek.

De az esküvő után pár hónappal elkezdett panaszkodni. Először csak csekélységek miatt - hogy nem teszem vállfára a ruháimat, hogy nem viszem le a szemetet -, később már a jellememben is talált hibát: egyre azt hajtogatta, hogy nem tud megbízni bennem. Maga volt a megtestesült elégedetlenség, és elutasítás. Pedig kevés embert ismertem, aki azelőtt nála derűsebb lett volna, többek között ezért is szerettem belé. Sosem panaszkodott, és mindenért lelkesedett, amit csak csináltam. Am a házasságkötésünk után épp fordítva: semmit sem tudtam már elég jól csinálni neki. Végül elkezdtem neheztelni rá, teljesen kiürült a kapcsolatunk, és elváltunk.

Mi történik a szerelemmel az esküvő után? Általános az, ami velem történt? Ezért válnak el olyan sokan? És akik nem válnak el, azok megtanulnak együtt élni az ürességgel, vagy vannak házasságok, ahol megmarad a szerelem? És ha igen, akkor ők hogy csinálják?"

A házasságban is továbbélő romantikus szerelem utáni vágy mélyen gyökerezik a lelkünkben. De hogyan lehet megőrizni a szerelmet a házasságban?

Ha eredményesen akarjuk közölni szeretetünket, meg kell tanulnunk azt a szeretetnyelvet, melyet a társunk megért.

A férj és a feleség által beszélt szeretet-nyelv olyan távol állhat egymástól, mint a kínai a magyartól. Ha pedig nem tudjuk kommunikálni, átadni egymásnak a szeretetünket - akkor ennél a szeretetforrásnál fog teljesen kiürülni a "szeretet-tankunk", és mi haldokolni fogunk az elhagyatottság érzéstől.

Régóta ismeretes, hogy a gyermekkor korai szakaszában minden kisgyermekben sajátos érzelmi minták rögzülnek. Egyeseknél például az alacsony önbecsülésre valló viselkedésformák alakulnak ki, míg mások egészséges önértékelésre tesznek szert. Vannak, akik a biztonságérzet hiányával küszködnek egy életen át.

Ezek alapján alakul ki kinek-kinek a maga elsődleges szeretetnyelve, melyet jobban ért és beszél a többenél, függően lelki alkatától, gyermekkori berögzüléseitől, sérüléseitől.

Ritka az, hogy férj és feleség egyazon elsődleges szeretetnyelvet beszél. Bár szeretetünknek hangot adunk, mégsem jut el a társunkhoz, mert a nyelv, amit használunk, számára ismeretlen. És ennek nagyon komoly következményei lehetnek - éveken át tartó szenvedés, békétlen, feszült légkör, széteső család, esetleg válás.

Ezért fontos, hogy felismerjük és megtanuljuk társunk elsődleges szeretetnyelvét, ezzel rátalálhatunk a tartós és szeretetteljes házasság titkára. Nem szükségszerű, hogy a szerelem elillanjon az esküvő után!

Íme, az 5 szeretet-nyelv, ismerkedj meg velük:

- >> 1. szeretetnyelv: Az elismerő szavak
- >> 2. szeretetnyelv: A minőségi idő
- >> 3. szeretetnyelv: Az ajándékozás
- >> 4. szeretetnyelv: A szívességek
- >> 5. szeretetnyelv: A testi érintés

Forrás: Gary Chapman: Egymásra hangolva /Öt szeretetnyelv a házasságban/

Szunyogh Xavér Ferenc:

Neked adom...

**Neked adom gyávaságom,
add érte bátorságod!**

**Neked adom lanyhaságom,
add érte lángolásod!**

**Neked adom gyöngeségem,
add érte a te erődet!**

**Neked adom bűneimet,
vedd el tőlem azokat!**

**Neked adom, ami enyém,
add érte, ami Tiéd!**

**Hozzad megyek, mint kis vízcsepp,
változtass át borrá engem!**

**Hozzad megyek, földi ember,
változtass magaddá engem!**

Ámen.

Bódás János

A MENNYBE MENT JÉZUSHOZ

Uram, ha most onnan lenézel, lásd: a lét most sincs tele mézzel,
hogy rengeteg bűn, kapzsiság van e szüléstől nyögő világban.

Még nem mérték az igaz ember, az az "igaz," kinél a fegyver,
az akar "jót," aki hatalmas, a szegény, gyenge neve: hallgass!

... BÉKE?!... Öt kontinens rivalja s a kapzsi ember meg se hallja,
sőt, a nevedben ölni készül, s Te is, nem úr vagy már, de vádlott:
- így váltottad meg a világot?

Engem nem tántorít el Tőled, ha nem mindig látom erődöt,
de száz ok, érv, kínos eset szól napról napra ellened
s a gyenge hit megtántorol, ha nem látja: Te vagy az Úr!

Uram, nem magamért esengek, de százmillió ember szenved,
tetű, éhség, rabszolga-járom gyötri őket. Ezeket szánom.
Mocsok, sötét odúk penésze s börtönfenék... Ez sokak része.

Csontváz-anyák korcsokat szülnek s mind átkozódva, sírva tűnnek,
szívük már robbanásig megtelt atom-erejű gyűlölettel...

A szenvedők nevében kérek,add, hogy legyen élet az élet,
ne köss békét herék hadával:a munkát övezd glóriával.
Nem kívánjuk, hogy Tündérország legyen a Föld... Hadd hulljon orcánk
harmata - de legyen az ember-ember, nemes, szép küzdelemben.

Tedd ujjongóbbá dalainkat,ritkítsd meg sűrű sóhajunkat
s adj jó békét - ne majd a mennyben,de a Földön is!...

Ámen, ámen.

AZ ÉRTHETETLEN BÖLCSESSÉG

Az Úr élénk imádkozta a Miatyánkot, mégis, kétezer év alatt sem tudtuk megtanulni, ma is elhibázzuk már a harmadik kérésnél, és így módosítjuk a szöveget: legyen meg a mi akaratunk.

Egy régi, orosz népmese szerint az öreg paraszt kihallgatást kért az Úristentől, és panaszt tett az időjárás ellen.

Engedd meg -- szólt, hogy a következő esztendőben én irányíthassam a fellegek járását. Meg fogod látni, sokkal bőségebb lesz a termés, hiszen parasztember vagyok, és tudom, mi kell a földnek.

Legyen kívánságod szerint -- válaszolta az Úr, s ettől kezdve csodálatosan nőtt a paraszt gabonája.

Mégis, mikor elérkezett a betakarítás ideje: kevés volt a szem, és az is hitvány minőségű.

Az öreg paraszt ismét az Úristen elé járult. Uram, nem értem, mi történhetett: mindent megadtam, amit csak jónak láttam. Sütött a Nap, esett az eső, amikor kellett -- és íme, alig van kenyერünk.

Az Úr rátette szent kezét az öregember bános fejére.

Kedves fiam, jól gazdálkodtál a fényvel, és jól irányítottad a földre az esőt is, csak éppen kihagytad a nehéz idöket, csak elfelejtettél szelet és vihart kérni, pedig ezek nélkül nincs elegendő és acélos termés.

Nem baj, ha nem értjük Isten végzéseit: Isten azokat a saját bölcsességéhez szabta.

A megváltás megváltoztatta az eddigi rendet: a bűn okozta szenvedés beáll az üdvösség szolgálatába, s ezentúl a kereszttel, melyre az élet lassan fölfeszít bennünket, felemelhet a Földről a Végtelen felé.

Isten nagy rom-eltakarító, és különféle vállalati emberekkel dolgoztat, de mindig Ő a munkaadó, és Ő a tervezője az új lakóháznak, melyben otthont akar magának a Háromság egységében.

A szenvedés mindig születési kín: egy Krisztussá-alakulás lehetősége, és azután már mi sem fogunk visszaemlékezni a fájdalokra, akár az asszony, ha megszülte gyermekét.

Csak az a szenvedés érdemli meg a Kereszt nevet, melyet szeretettel hordozunk, mint Krisztus.

Hidat nem építenek szórakozásból, annak célja van: az út lerövidítése, másokhoz való eljutás. A távolság áthidalására embertől Istenig, a testvéreikig, sőt igazi énünkhöz is, szükségünk van a Kereszt pallójára.

Ha így nézed: az öröm és a fájdalom Isten jobb és bal keze, mindegy lesz, hogy melyikkel ölel magához, csak átöleljen.

A szenvedés olyan, mint a tengerek sós vize: ha fel tud szállni az égig, elveszti minden keserűségét, és áldásként hull vissza reánk.

A Keresztről könnyű szép szavakat mondani, de akkor szeretni, amikor rajta vagyunk: Krisztus követésének legnehezebb állomása.

Ne félj, ha Isten keresztülhúzza tervedet: csak a tiedet húzza keresztül, de nem az övét.

Az emberi élet a hit ideje, s az Isten szeretetében vetett hitünk próbája, amikor saját, külön bejárátú Olajfa-kertünkben akaratainkat hozzáadjuk az Atya tervéhez, és itt is Abbanak szólítjuk Őt.

Ne a keresztet szeresd, az embertelent, hanem a Kezet, mely válladra teszi.

Az élet érthetetlen keresztjei lehetőséget adnak nekünk arra, hogy bemutassuk az emberi értelem legnagyobb hódolatát Isten szeretete és bölcsessége előtt.

Ahogy Krisztus haláláig való engedelmesége életet szerzett nekünk, úgy a mi engedelmességünk: az egyénenként nekünk szóló isteni terv teljesítése, másokra is kegyelmet könyöröghet.

Ha nem tudsz könnyíteni kereszteden: szebb, ha úgy viseled, hogy csak neked fájjon.

Ne sajnáltassuk magunkat a szenvedésben: az Úr vigasztalását veszítjük el vele. Ez a vigasztalás azonban nem édesség, hanem az isteni Akarat teljesítésének az öröme, valami végtelenül egyszerű belső éltetés a Lélek által, vagyis egység Krisztussal.

Ha Isten ránk is mérte a keresztet, a mód, ahogyan viseljük, tetszésünkre van bízva.

Amikor nagyon sötét napjaid vannak, keresd Máriát, a Tenger Csillagát. Ha sokáig nézed: meg fog telni fényvel a szemed.

Szent-Gály Kata

Ki az igazi?

Hét hasznos kritérium

Nem az igazit kell megtalálni, hanem a helyes döntést kell meghozni valakivel kapcsolatban. Nem az a kérdés, hogy Roland vagy Róbert az igazi, hanem hogy melyikükkel szeretném leélni az életemet.

1. Képes vagyok-e csodálattal adózni a nagyszerűségnek?

A hagyományos párkapcsolati tanácsadók is felteszik a kérdést: fel tudunk-e nézni egymásra? Tudjuk egymást hosszú távon is tisztelni? Az az érzés azonban, hogy csodálattal adózom a másik nagyszerűségének, sokkal mélyebb a szimpla elismerésnél és tiszteletnél. Elismerem az olimpiakonok teljesítményét és tisztelem a munkatársaimat. Amikor a másik nagyszerűsége a lelked legmélyéig megérint és lángra gyújtja a szívedet, abból szerelem fakad. Ez a fajta látásmód az alapja a hosszú távú, boldog párkapcsolatnak, mert ez a mélyről fakadó rácsodálkozás a másira soha nem tud ellopódni. Ha valaki így érinti meg a szívedet, akkor önmagadban is képes leszel felfedezni az értéket. A házastársi kapcsolatban válsz igazán egyediv és pótolhatatlanná. És az sem titok, hogy az ilyen feltétlen elfogadás nagyon szexi: az az érzés, hogy képesek vagyunk újból és újból rácsodálkozni a másik nagyszerűségére, elengedhetetlen ahhoz, hogy a szexuális vonzerő ne csappanjon meg az idő múlásával.

2. Tudunk-e beszélgetni?

A valóság mindig más színben tűnik fel. Befolyásolják benyomásaink, értékrendünk, döntéseink, izlésünk, helyzetünk. Potenciális házastársunkkal kapcsolatban fel kell tennünk a kérdést magunknak: vajon ugyanazt a valóságot éljük? Ha mondunk valamit a másinak, rögtön érti, miről beszélünk? Amikor komoly dolgokról van szó, „évekig” tart, amíg tisztázzuk, miről is beszélünk, minden egyes mondatunkat külön-külön értelmezve? Hatékonyan meg tudjuk beszélni a dolgokat, vagy állandóan magyarázkodunk kell a félreértett mondatok miatt? Ugyanazokon a dolgokon tudunk nevetni? Van egy barátom, aki mindig mindent ellentétesen lát, mint én. Ha azt gondolom valakiről, hogy jókedvű, ő megkérdezi, hogy vajon miért olyan szomorú az illető. Ha egy filmet pocsék-nak talállok, ő biztosan meg akarja nézni még egyszer. Ennek ellenére jó barátok vagyunk, mivel hosszú ideje ismerjük egymást, és mind a ketten szeretettel tekintünk egymásra mint csodabogarakra. Házasságot kötni azonban nem lenne tanácsos ilyen emberrel.

3. Irgalmas szeretettel reagál-e a gyengémre, így egyengetve fejlődésem útját?

Tillmann Beller szavait idézzük: Hogyan reagál a partnerem a gyengémre? Itt nem a bevallott hibáimról van szó, hanem amelyek miatt szégyenkezem, azokról a gyengémről, amik tényleg zavarják őt. Jóindulattal és higgadtan reagál, vagy érzékenyen, sértődötten? Nagyvonalúan vagy arrogánsan viselkedik a hibáimmal szemben?

Folytatás a másik oldalon!

Családi kuckó

Ha inkább ez utóbbi módon, akkor nem ajánlatos házasságra lépni vele. Nagyon szép, amikor a társak között kölcsönösen jó viszony alakul ki egymás gyengéivel kapcsolatban. Az egymáshoz fordulás alaphangja ez esetben nem az lesz, hogy „meg kell változnod”, hanem inkább az, hogy „elfogadlak, ahogy vagy”.

Saját gyengém például, hogy túl sokat beszélek és hajlamos vagyok túlzásokba esni. Ha nagyon belemelegszem, a férjem figyelmeztet, de csak szeretettel, kedvesen. Igen, igen, már megint kezdud ... Csak ekkor veszem észre magam, leállok, és tudok nevetni saját magamon – és fejlődni. Ez nekem nagy segítség. Előtte nem szégyeltem a hibáimat. A társam szeretete által egyszerű, kezelhető problémákká szelidülnek. Kézenfogva segítjük a másikat tovább.

Ezzel kapcsolatban készítették egy felmérést: minél inkább segíti egymást két ember, hogy jobb emberré legyenek, annál boldogabb párrá válnak. Minden emberben megvan a vágy, hogy fejlődni tudjon, és egyre jobban képes legyen megismerni önmagát. Amennyiben ebben a növekedésben a partnerünk tud támogatni, fontos szerepet kap az életünkben, és őt is boldoggá teszi, ha látja, hogy képes nekünk segíteni.

Van még egy kérdés, ami egy lépéssel továbbvisz minket: vajon megvéd-e engem mások elől? Milyen esetben mellém áll-e, még akkor is ha mások más véleményen vannak, és ő is másképp látja a dolgokat? Egyik barátom férje nagyon szeret tréfálkozni, és nem mindig veszi észre, ha egy beszélgetés komolyabbra fordul. A felesége azért mindig vele nevet, de hazafele a kocsiiban szeretettel kielemez a helyzetet, és segít neki fejleszteni a kommunikációs képességeit.

4. Megegyezik az életstílusunk? Közös az értékrendünk és az életcélunk?

Hogy egy pár jó döntést tudjon hozni arról, érdemes-e összekötni az életüket, fontos, hogy tisztázzák: ugyanaz a jövőkép lebeg-e mindkettőjük szeme előtt? Régebben erre sokkal egyszerűbb volt a válasz: az emberek a saját társadalmi közegekből házasodtak. Ugyanazok voltak a szokások, viselkedési minták az egyik házban, mint a másikban. Hasonló elképzeléseik voltak az élet különböző dolgairól, kényelemeiről, nehézségeikről, feladatokról és kötelezettségeikről. Manapság sokkal kevesebb a közös tényező. Egy pár dönthet úgy, hogy szociálisan érzékenyen próbál élni.

Jövedelmének egy részét adakozásra szánja, magányos embereket hív meg karácsonykor, vagy annyi rokont visz el nyaralni, amennyit csak tud. Egy másik pár lehet politikailag aktív, leveleket írogathatnak szerkesztőknek, különféle társaságokban vállalhatnak szerepeket. Vannak olyan párok is, akiknek a szűk család a legfontosabb, és nem akarják, hogy mások megzavarják őket. Néhány pár közösen csinál mindent, például összejöveteleket szerveznek. Mások jobban szeretnek otthon ülni a televízió előtt.

Másképpen is feltehetjük a kérdést: hasonló-e az értékrendünk? Ugyanarra gondolunk, amikor az élet értelméről beszélünk? Mindkettőnk számára ugyanolyan fontos a kapcsolatunk és a család, vagy van valami, ami fontosabb? Nagyon jó, ha azok a dolgok, melyekért „odaadnánk fele királyságunkat”, közősek lehetnek. Nincs mese, az esküvő után a két „fele királyságból” már egy közös királyság lesz. A közös célból aztán közös küldetés lehet – és épp ez az, amire vágyunk.

5. Van-e elég közös terület az érdeklődési

körünkben?

Tillmann Beller atya írja a következőket: „Van-e elég közös témánk, illetve mennyire találkoznak az érdeklődési körök? Az ilyen közös érdeklődési területeknek már a házasság előtt meg kell lenniük. Azt hajtogatni, hogy persze, fontos ez, de majd később úgyis kialakul, hibás hozzáállás. Induljunk ki abból: ami nincs, abból nem is lesz semmi. Aki él-hal a sportért annak borzalmasan nehéz lesz egy olyan társal együtt élni, akit ez hidegen hagy. És ez utóbbi ne csodálkozzon, ha a sportrajongó előbb-utóbb talál egy hozzá hasonlóan sportkedvelő társat, és abban a kapcsolatban egész boldogságát megéli.” (Tillmann Beller: Úton Feléd 32-33.o. Kulcs a muzsikához Kiadó, Pécs 2011)

Tényleg ennyire fontosak lennének a közös hobbik? Igen! Gondolkozzunk gyakorlatiasan! Szombatonként, egy nehéz, munkás hét után szeretsz tovább aludni. Még pizsamában elolvasod az újságot vagy egy jó könyvet, kávézatsz kedvedre, rádiót vagy zenét hallgatsz. Így szép az élet! Ehelyett: reggel hatkor megszólal a társad vekkere, és felver gyönyörű álmodból. Ő azonnal kiugrik az ágyból, és máris menetre készen áll melletted hegymászó bakancsban, és noszogtat, hogy indulás! Reggeli a hegytetőn az uzsonnás kosárból. Hajrá!

A házasság első rózsaszín-ködös évében még hajt a lendület. Utána úgy döntesz, hogy inkább otthon maradsz. Végül is csak a szombatokról van szó – a hét többi napján úgyis látjátok egymást eleget. Aztán egyszer a hegytetőn, reggeli közben találkozik valakivel... A legtöbb válasz banális okokra vezethető vissza. A kis dolgok okozzák általában a legtöbb visszatérő problémát a házasságban.

6. Jó természete van-e?

Nagyon fontos, hogy annak az embernek, akivel szeretnél együtt megőregedni, jó természete legyen. Ezt első ránézésre nem lehet megállapítani. Egy szociológus azt mondaná, hogy minimum egy hosszú távú követéses kutatás és mindenre kiterjedő megfigyelés lenne szükséges ahhoz, hogy valakiről véleményt alakíthassunk ki. Ez valószínűleg igaz, mégsem kellenek évek a megfigyeléshez. Fel kell tennünk néhány alapvető kérdést magunknak, melyek helyes irányba terelhetik a figyelmünket:

- A saját lábára állt már? Képes felelősséget vállalni, vagy puhány és kényelmes? Például: elvágta már a mamahotelhez kötődő köldökzsinórt? Helyén vannak a dolgok az életében?

- Hogyan kezel másokat? Ószinte a tekintete és bizalmat ébreszt a megjelenése? Hogyan reagál, ha megszólják az utcán, felvilágosítást, vagy pénzt kérnek tőle? Hogyan beszél másokról?

- Hogyan kezeli a konfliktushelyzeteket, kríziseket, kudarcokat? Megfutamodik a nehézségek elől, elbagatellizálja azokat, esetleg önmagába

fordul? Vagy megpróbál beszélni róla, tisztázni, rendbe hozni, van hozzá bátorsága, hogy szembenézzen a helyzettel?

- Szereti a munkáját? Az érett személyiség mindig tud mit kezdeni magával, mert még a sivatagot is képes virágba borítani. Egy jó természetű ember mindenben képes meglátni a jót. Rendben vannak a dolgok körülötte. Nem csak a legjobbat nyújtja, hanem minőségi munkát végez minden szinten. Még ha csak a kuka kiürítéséről van is szó. Nő esetében kiegészíthetjük azzal, hogy szereti-e a ruháit és a háztartását. Képes-e virágzóvá varázsolni a környezetét?

- Hogyan reagál a gyerekekre? Élvezi a társaságukat, képes kezelni a kiszámíthatatlanságukat? Kedves és szeretetteljes velük, vagy csak megpróbálja elviselni őket? És mindenképp: szeretne saját gyerekeket, vagy túl nagy „áldozatnak” gondolja? Figyelem: nagyon fontos!

Természetesen ezeket a kérdéseket önmagunknak is nyugodtan feltehetjük!

7. Mindketten készen állunk-e a kapcsolatra?

Csak akkor állsz készen, ha képes vagy szeretni önmagadat, ugyanakkor már nem akarsz, hogy körülötted forogjon az egész világ. Ennek feltétele az érett személyiség.

Férfi esetében a kérdés: valóban férfi, vagy még kislány?

A fiúk játszanak, a férfi ellenben felelősséget vállal tetteiért. A férfinél elsődleges, hogy biztos támasza legyen a nőnek. Ki tudja mondani azt: képes vagyok rá, hogy megtegyem ezt érte. Egy kedves barátom, a szép és sikeres Natalie férjhez ment egy fiatal politikushoz, Fredericóhoz. Egyszer Rómában valami nehézségünk támadt, és kértem Natalie-t, hogy segítsen. „Csak kérd Fredericót”, felelte. A válasz egyszerűsége lenyűgöző: feltétlen bizalom a férjében. Hát nem pont ez az, amire a leginkább vágyunk, hogy valami ilyesmit mondhassunk mi is? Egy olyan férfiról, aki biztonságot nyújt ereje, eltökéltsége, kitartása által.

Valahogy biztosan megoldja, nekem nem kell aggódnom - még akkor sem, ha mi, mai nők sokkal függetlenebbek vagyunk, eltartjuk magunkat, és tudjuk, hogy mit akarunk. Mindezek ellenére ösztönösen biztonságot és oltalmat keresünk. Nem véletlenül: amikor a gyerekeinkről kell majd gondoskodnunk, ez a biztonság létfontosságúvá válik, függetlenül attól, hogy mennyire vagyunk önállóak és sikeresek.

A fiú még keresi önmagát, a férfi már kialakult egyéniség. Tisztában van a kötelességeivel, és tudja kontrollálni önmagát, így még felelősségteljesebb döntéseket tud hozni. Higgadtan él és higgadtan hozza meg döntéseit.

Mi a helyzet a nőekkel? Hogyan lehet meghatározni, hogy valaki még kislány vagy már kész nő?

A kislány mindig megpróbálja felhívni magára a figyelmet. Boldog az irigy tekintetektől, és értékesebbnek akarja érezni magát mindenkinél. A nő viszont kapcsolatokban él, és nem vágyik már a felsőbbrendűség érzésére. Megtalálta létezés célját. Létéből jelenlét fakad, és jelenlétével otthont biztosít a körülötte élőknek. A nőkben végtelen szeretetigény él, és legtöbbször szükségük van az érzelmekre. Ez nem baj! Nem az erő és a függetlenség teszi a kislányt nővé, hanem az, hogy nem függ többé az emberek csodálatától.

Forrás: Gudrun Kugler: Senki sem sziget (Patloch, 2012. április)

JÉZUS PÉLDÁZATAI

Példázat a szőlőmunkásokról

(Olvasandó: Mt 20,1–16)

A példázatok Jézus Krisztus kedvenc eszközei voltak, hogy szemléltethetővé tegyék az Isten országáról szóló tanítását. A hallgatóságnak – az adott pillanatban – „a még nem késő” üzenetét kell meghallgatnia. A példázat célja: „útkészítés Isten országa felé”. Témája: az elhívás. Két nagyon fontos tudnivaló. Az egyik az, hogy Isten az ő tetszése szerint hív el mindenkit az ő szolgálatára. A másik pedig az, hogy senki nem dicsekedhet azzal, hogy mennyi ideig élt hívő életet és mennyit munkálkodott az Úr szolgálatában. Isten nem mennyiség szerint, hanem minőség és hűség szerint jutalmaz.

Jézus egy a tanítványai által korábban feltett kérdésre válaszol ezzel a példázattal. Hogyan is hívta el a tanítványokat, akik később azt kérdezik, hogy mi lesz a jutalmunk? Tudjuk, hogy a Genézaret partján meglátta Pétert és András, és így szólt hozzájuk: Jöjjetek utánam, és én emberhalásszá teszlek titeket. Erre azok ott hagyták a hajót és követték őt. Azután Jakabbal és Jánossal találkozott Jézus. Odament hozzájuk és azt mondta: kövessetek engem. Ők azonnal letették a szerszámokat, abbahagyták a hálótisztítást, és követték őt... Így hívta el a tizenkettőt mind. Követék Jézust jóban és rosszban, bőségben és ínségben. Egyszer megkérdezték tőle nyíltan: Mi mindent elhagytunk és követtünk téged. Mi lesz a jutalmunk? Jézus a kérdősükre a fent olvasható példázattal válaszolt. Azt akarta, hogy megértsek, hogy az Isten országának is megvannak a maga törvényei és törvényszerűségei. Sőt Jézus maga nyíltan beszélt arról, hogy lesz jutalom. Az Isten országáért hozott áldozat elnyeri a jutalmát. De az isteni rend, az isteni erkölcsi rend, s az isteni logika szerint. Ezt Isten határozza meg. Nem a tanítványok, s nem mások.

Kérdezték és kérdezik azóta is sokan. Ez a kérdés abból fakad, hogy az ember az Istentől való elfordulás óta alapvetően anyagelvű módon gondolkodik. Azt hiszi el, amit lát, ami megfogható, ami fogyasztható és főleg azt, aminek az értéke pénzben kifejezhető és értékelhető. Csak az a fontos. Hiszen, ebben a mi világunkban csaknem minden a haszonelvűségen múlik és működik.

A példázatbeli gazda munkásokat hív a szőlőjébe. Ötször ment ki a piacra a nap folyamán. Istennek ez a kegyelmi ideje napfelkeltétől napnyugtáig tart, vagyis a bölcsőtől a koporsóig. Ez az emberi életben így érthető: Vannak, akiket az Úr kora reggel, vagyis gyermekkorban hív el, másokat ifjúkorukban, ismét másokat életük derekán, vagy idősebb, öregkorban. S végül mielőtt beesteledne és lejárna a kegyelmi idő, még egyszer kimegy a gazda a piacra és elhívja mindazokat, akiket ott talál. Mindegyik alkalom az ő kegyelmének és szeretetének a bizonyítéka.

A gazda nem órabért, hanem napi fizetséget ígért a munkásoknak. Nem mondta azt, hogy ahány órát dolgoznak, ahhoz mérten kapják majd a fizetést. A gazda egyformán fizetett a munkásainak, függetlenül attól, hogy valaki reggel, vagy estefelé kezdte el a munkát. A példázatban egy dénár az ígért munkadíj. Mondhatnánk azt is egy bibliai hasonlaltal élve, hogy a jutalmunk egy korona lesz: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10).

A másik oldala az Ige üzenetének, amely mindnyájunkat, de különösen bennünket érdekel: Az elsőknak elhívott munkások méltatlan zúgolódása. Azok, akik tizenkét órát dolgoztak igazságtalannak tartják, hogy az utoljára elhívottak is, akik csak egyetlen órát dolgoztak annyit kapnak, mint ők. Felzúdulnak, azt mondják: micsoda jogtalanság, s milyen igazságtalanság. Emberileg talán igazuk volt – tizenkétszer annyi munkát végeztek el, mint az utolsó elhívottak. Abban nem volt igazuk, hogy nekik a gazda nem fizetett eleget, mert megfizette az egész napi bérüket és semmivel sem kaptak kevesebbet, mint ami nekik járt.

Hogyan is kezdődik ez a példázat? „Hasonló a mennyek országa ahhoz a gazdához...” Nem a mai piacgazdaság és haszonelvűség szerint jutalmaz a gazda! Jézus példázata nem gazdasági és nem szociális tanítás. Van benne valami, ami erre a világra soha nem lesz jellemző. Az Istennek az ember életéhez közelítő szeretete. Rámutat Jézus Isten igazságára, az isteni rendre, az Isten országának a másféle törvényeire.

Ez az, ami az akkori és a mostani olvasók közül sokakat megbotránkoztat? Isten jósága és viszonyulása az emberhez. Hogy jön ahhoz az Isten, hogy a „másikkal”, a „felebaráttal”, az embertársammal úgy bánjon, ahogy bánik? Hogy jön ahhoz az Isten, hogy azt adja neki, amit odaadott? Több értelmet, tetszetősebb külsőt, egészséges családot, jó férjet, feleséget, gyermekeket, akik... Látszólag igazságtalannul szereti őt úgy az Isten. Micsoda dolog ez? Ki hallott már ilyet? Ami minket megbotránkoztat, az Isten szeretete, jósága és viszonyulása az emberhez.

Jézus világosan helyére teszi a gondolkodásmódot, ami már abban a korban is megvolt – a teljesítmény szerinti jutalmazást. Ez nem munkaverseny. Amikor Isten azoknak is, vagy olyan embernek is kegyelmet ad, akit mi nem engednénk be az ő országába, akkor felháborodunk! Hogy lehet, hogy még ezt is, meg azt is? Micsoda igazságtalanság? Pedig, amikor Isten a kegyelmet adja, nem károsít meg senkit azzal, hogy a másikkal is ad. A kegyelem nem olyan, mint a kenyér. A kenyérből minél többet szeletet vágunk le és odaadunk másnak, nekünk annál kevesebb marad belőle. Az Isten kegyelme határtalan. Nem úgy adja a másikkal amit ad, hogy tőlünk elvesz valamit, hogy minket bármivel is megkárosít. Nem úgy ad az Isten, hogy elvesz. Ő az egyetlen, aki ezt meg tudja tenni. Úgy ad, hogy más valaki nem károsodik általa.

Mindenki azt kapja a példázatbeli gazdától, amit ígért. A példázat szerint a később munkába állók, a később hitre jutók? Ők azok, akik később majd minden órát sajnálni fognak. De sokan elmondják: Ha előbb tudtam volna!? Ha előbb engedtem volna Isten hívásának!? Mennyi mindent elkerülhettem volna! Ha elhittem volna előbb azoknak, akik mondták, hogy milyen fantasztikus dolog az Istennek járnai. Akkor...

Milyen az Isten szeretete? Olyan, amilyen a példázatbeli gazda. Újra és újra ki-megy és akik nem kellettek senkinek sem azokat is elhívja. Az Istennek mindannyian kellünk, kivétel nélkül. Még az utolsó is.

Jogos volt, igazságos vagy igazságtalan ez a fizetség? Jézus egyértelművé teszi, hogy az Isten logikája szerint teljesen jogos, és teljesen igazságos. Ha valaki úgy gondolja, hogy neki jár valami az Istentől, az egészség, a szép család, a jó lakás, a jó fizetés és majd az üdvösség – teljes tévedésben van. Nem jár semmi! Nekünk az ítélet jár a mi Istentől elfordult gondolkodásunk és életünk miatt. Mit vársz attól, akitől elfordultál, akit elhagytál?

De! Isten könyörülő Úr! Elhív, beenged az ő országába. Jézus világossá teszi, ő minden embernek kegyelmet készített. Annyit és azt ad bárkinek, amit ő akar. Ez az Isten dolga. A mi logikánk szerint igazságtalan. Isten logikája szerint igazságos. Ő megmenti azt, akit mi nem mentenénk meg. Ő megsegíti azt is, akinek mi nem segítenénk. Ő barátjának hívja azt is, akit mi meg sem szólítanánk, ő nem mond le arról sem, akiről mi már régen lemondunk. Az Isten soha nem mond le senkiről sem.

Aki igazán bűnbocsánatot kapott, az soha nem számolgat. Mi jár még neki az Istentől? Mit nem kapott még meg? Aki elfogadta Istentől a gazdától azt, amit kapott Megváltó Jézusunk érdeméért, az szívből és örömmel szolgál neki és neki tetsző léttel szolgál. Mert tudja, hogy az Úr mondja! „Én pedig az utolsóknak is annyit akarok adni, mint neked. Hát nem tehetek azt a javaimmal, amit akarok? Vagy azért vagy irigy, mert én jó vagyok hozzájuk? Így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsó.”

(zebedeus)

Sorozat!

Vidám esetek

Valamelyik geológus a londoni Szent Pál katedrális altalaját vizsgálva megállapította, hogy a nagy templom évezredeként két és fél centimétert mozdul a Fleet Street irányába. Egy ott levő ember megjegyezte: "Az egyháznak ennél egy kicsit gyorsabban kellene mozdulnia..."

Volt egy Imaház, ahol mindenki a hátsó padokban akart ülni. Egyszer egy idegen lépett be az imaházba, és helyet foglalt a legelső padban. Az istentisztelet után a lelkipásztor köszöntötte az idegent, és megkérdezte, miért ült éppen az első padba. Amaz így válaszolt: "Buszvezető vagyok, és jöttem megtanulni, miként lehet az embereket rávenni, hogy hátra húzódjanak."

Egy munkanélküli prédikátor rendőrnek jelentkezett. A vizsgáztató rendőrtiszt látta a férfi jó fizikai felépítését, és néhány szokásos kérdést tett föl. Többek között ezt kérdezte: "Mit csinálna annak érdekében, hogy egy tömegcsődületet gyorsan szétoszlasson?" A rendőrjelölt ezt felelte: "Körülhordoznám a perselyt."

Az egyik lelkipásztor egyszer ezt mondta: "Amikor végignézek a gyülekezeten, azt kérdezem, hogy hol vannak a szegények. Amikor meg perselyezés után látom az adományokat, ezt kérdezem: hol vannak a gazdagok?"

"Megérkezett a messiási kor?" - kiáltott fel egy látogató az állatkertben, amikor észrevette, hogy oroszlán és bárány van ugyanabban a ketrecben. Meg is kérdezte az őrt, hogy ez miként lehetséges. Az így válaszolt; "A legtöbbször ez tényleg így van, de újból és újból másik bárányt, kell betennünk".

A farmer azzal dicsekedett, hogy az ő lova keresztyén. Úgy nevelték, hogy amikor indulnia kell, azt mondják neki, hogy "Dicsőség az Úrnak!", amikor pedig meg kell állnia, azt kiáltják felé, hogy "Ámen!" Egyik barátja kölcsönkérte a farmertől ezt a különös állatot. A kulcsszavak birtokában egyszer csak az úton szakadékhoz közeledtek. A kölcsönvevő izgatottan kiáltotta, hogy "Hóí Hóí", de a ló nem állt meg. Végre eszébe jutott a megállító szó: "Ámen!" A ló megállt, mire a kocsihajtó homlokát törölgetve így hálálkodott: "Dicsőség az Úrnak!" Erre a ló újból elindult.

"A mi házasságunk keresztyén házasság, mert amikor autón utazunk, akkor is együttműködünk. Miközben én kormányozok, a feleségem vezet."

Egy koldus süteményt kért az ajtóhoz siető háziasszonytól. Az asszony meglepetve kérdezte: "Süteményt? Talán a kenyér már nem is elég jó?" A koldus ezt felelte: "Általában jó a kenyér, de ma van a születésnapom."

Kisfiának magyarázta az egyik anya, hogy ne féljen, ha dörög az ég, mert ilyenkor az angyalok kugliznak az égen. Egy zivataros éjjel az édesanya észrevette, hogy fia ébren ül az ágyban. Megkérdezte: "Miért félsz annyira?" A kisfiú így válaszolt: "Addig nyugodt vagyok, amíg az angyalok kugliznak, de ha tapsolni kezdenek, azt már nem szeretem."

Egy kisgyermek imádkozni tanult édesanyjától. Amikor ezt mondta az anya, hogy "Úr Jézus, mindent neked adok, amim van", hirtelen megállt a kisfiú és ezt suttozta: "Kivéve a kisnyuszimat."

Mark Twain, a híres amerikai író és családja európai körúton vett részt, és diadalútján szinte minden ország uralkodója meghívta őket vacsorára. Amikor az egyik nagy uralkodó udvarában voltak, kislányuk megjegyezte: "Apa, te hamarosan mindenkit ismerni fogsz Istenen kívül."

Jancsika csodálkozva bámult újszülött testvérkéjére, aki bömbölt a bölcsőjében. Megkérdezte apukájától: "Apu, öcsikét a mennyből küldték?" "-, igen" - válaszolt az apa. "Nem csodálom, hogy kirakták a szűrét" - mondta okoskodva a kisfiú.

Ikrek születtek az egyik családban, ahol már volt egy kisleány. Az egész ház örömmámorban úszott. Az apa ezt mondta kislányának: "Ha közlöd ezt a hírt a tanító bácsival, biztosan ad neked egy szabadnapot." Azon a napon ragyogó arccal tért haza a kisleány az iskolából és ezt kiáltotta: "Holnap nem kell iskolába mennem."

Apja megkérdezte: "Talán szóltál a tanító bácsinak az ikrekről?" "Nem, csak az egyiket árultam el. A másik testvérkémet későbbre tartogatom, hogy utána is kapjak egy szabadnapot."

Az Edison tiszteletére rendezett vacsorán az ünnepély vezetője felsorolt számos fölfedezést, amit Edison adott a világnak, és különösen sokáig szólt a beszélő gépről. Amikor az idős fölfedező felállt, kedvesen mosolyogva mondta: "Köszönöm a kedves megjegyzéseket, de valamit szeretnék helyesbíteni. Isten fedezte fel a beszélő gépet. Én csupán azt az első beszélő gépet találtam föl, amit le lehet kapcsolni."

Imádság vakáció alatt

Olyan szünidőtől, amely elpuhít, amely henyélésben telik, amelyben az értelem és szív számára semmi hasznos sem terem, Uram, ments meg engem!
Olyan naptól, amely Isten nélkül kezdődik, amely Istentől távol végződik, Uram, ments meg engem!

A lustálkodástól, a léha szórakozástól, amely gyengíti önuralmamat, és fogékonyra tesz a rosszra, Uram, ments meg engem!

A pénz könnyelmű tékozlásától, minden meggondolatlanságtól, amely másokat kísértésbe vihetne, vagy bosszanthatna Uram, ments meg engem!

Uram, Jézus Krisztus! Szívből örülök a vakációnak. Sokat várok tőle: örömet, pihenést, felüdülést. Adj nyitott szemet, hogy meglássam a világ szépségeit!

Adj nyitott fület, hogy meghalljam hívásodat! Tölts el örömmel! Engedd, hogy minél többet ízleljek meg világod gazdagságából! Vigyázz rám minden utamon, hogy a szünidő is erősítsen és gazdagítson!

Ikrakrém

Egy zsömlét, vagy egy szelet fehér kenyeret beázta-tunk langyos tejbe, kb. 0,5 dl; amikor kihűlt, villával össze-törjük, hozzáadunk egy teáskanál ikrát, mixerrel keverjük.

Közben kicsi adagonként, mint a majonéz készítésénél, adunk hozzá olajat és mixeljük addig, amíg kifehéredik és nem esik le a kanálról, ha megfordítjuk.

Egy fej apróra vágott hagymát (mint a zöldpetrezselymet) hozzáadunk és ízlés szerint citromlevet keverünk hozzá.

Padlizsánkrém

Három-négy darab padlizsánt héjában parázson, vagy sütőben megsütünk. A külső héj elszenesedik és a tojásgyümölcs megpuhul. Amikor kihűlt, a héjától megtisztítjuk és a szép sárgás-fehér húsról a vizet/levet lecsorgatjuk. Nemes krómacél késsel apróra metéljük, de könnyebb turmixolni.

Egy közepes nagyságú fej hagymát megtisztítunk és a lehető legapróbbra türelemmel összevágjuk/metéljük.

Egy tojás sárgájából majonézt kavarnak. kb. egy teáscsésényit. Amennyiben nem mi készítjük, úgy bolti majonéz is használható, de a házi sokkal finomabb.

Mindezeket összekeverjük és ízesítjük sóval, egy kicsi Vegeta ételízesítővel, 10%-os ecettel ízlés szerint (1-2 evőkanállal).

Jakab László Tibor ref. lelkész

Jó étvágyat!

A klímaberendezés imája

Rám a többiek azt mondják, hogy lehűtöm a légkört. Körülöttem megdermed minden. Egyesek szerint egyenesen káros a tőlem származó dermesztő fuvallat. Lehet, hogy néha tényleg ridegséget árasztok magamból? Pedig csak megfoltolt vagyok. Vigyázni fogok az arányokra. A forróból valóban képes vagyok hűvöset csinálni. Ha valaki, én tudom, hogy milyen nehéz lecsitítani és egy kicsit lehűteni a hangulatokat is. Engem nem csak azért teremtettél, hogy lehűtsem a felforrósodott levegőt, hanem azért, hogy általam élhetőbb legyen a világ. A közelemben jobban érzik magukat az emberek. Élvezik a belőlem áradó frissességet. Bennem is nagy erők működnek. Sőt, több energiát igényelek, mint híres társam, a vízforraló.

Uram! Higgadt megfoltoltságomat szívesen ajánlom Neked. De ne engedd kihűlni a szívemet! Minden, amit létrehozok, áraszsa a lelkem bensőséges melegét és derűjét!

Várnai Péter

IMÁDSÁG MÁRIÁHOZ

„Szűz Mária Istennek anyja, őrizd meg bennem a gyermeki szívet kristálytisztán, mint egy forrás. Adj nekem szerény szívet, mely nem ismer szomorúságot; nagy szívet, mely megértő és gyengéd a részvétben; hű és nagylelkű szívet, mely nem felejt el a jót és nem neheztel semmi rosszért. Alakíts bennem szelíd és alázatos szívet, mely vonzás nélkül tud szeretni és boldog, ha el tud rejtőzni egy másik szívben is Isteni Szent Fiad jelenlétében; Adj nagy és győzhetetlen szívet, mely semmi hálátlanságra sem zárul be, melyet a közömbösség sem bánt meg. Adj olyan szívet, mely szenved Jézus Krisztus dicsőségéért, megsebesül tőle, és sebe csak a mennyben nyer gyógyulást.”

(P. De Grandmaison)

Czakó Gábor

Menekültek háborúja

Teli van velük a Tisza parti Magyarkanizsa parkja. Szerb rendőri kísérettel, divatos márkájú drága ruhákban érkeznek, lapgéppel, férfitenyérnyi telefonokkal. Nem boltból, hanem éttermekben esznek, s gondosan számolgatják, hogy eurójuk dinárban mit ér, egész pontosan mennyi a napi kerethez képest. Úgy látszik, van napi keretük, mintha ilyesmit kapnának valahonnan. Talán éppen attól, aki Európába településüket szervezi. Gazdáik kilétéről nem beszélnek, de találtak már a helybeliek elvesztett, amerikai honosságú telefont is.

Kanizsa mintegy elosztó állomásként működik. Meghátározott napon lakóit kiviszik a határ egy megadott térségébe. Ott ócska ruhába öltöznek, a ledobott Lewis, Nike és egyéb holmikát várják a cigányok, a „menekülőket” a magyarországi ügynökök.

Elmondásuk szerint egy négy tagú család 2.000 eurót fizet Görögországtól Kanizsáig. Pakisztántól negyven ezret. Ember legyen a talpán az, aki ennyi útiköltséget futás közben elő tud teremteni. Le a kalappal előtte, meg útjának egyenetlői előtt.

Az 56-57-es magyar és a '89-es endékás menekülés másként nézett ki. Emlékszünk? Azzal együtt, hogy akkor is akadtak „ügyes” fosztogatók... Kik a szervezők? Titok.

Sokan úgy sejtik, hogy az Iszlám Állam, vagy más stratégiai gondolkodású muszlim csoport szervezi a népvándorlást. A haditerv bekerült a köztudatba. A fegyveres muzulmán csoportok már két világrészen sikerrel harcolnak a volt gyarmatosítók és szövetségeseik, az USA ellen. Az ő nem felejtő kultúrájukban máig eleven a lassan másfél évezredes siita-szunnita ellentét, tehát természetes, hogy a rabló gyarmatosítók, meg üzlettársaik, a rabszolga-kereskedők egy kalap alá vették, és bűneik sosem évülnek el. Már csak azért sem, mert újakkal tetéződnek, s a gyarmatokat ma is szipolyozzák volt uraik.

Mi tagadás, igen sokkal tartozik a Nyugat Afrikának, Ázsiának, Latin-Amerikának, s illő volna, hogy fizessen: egye meg a saját főztjét.

A mai népvándorlás kieszelői remek taktikát találtak ki, miután fölmérték az ellenfél erőit és gyöngéit. A célpont véletlenül sem a főúrdok Izrael, hanem a jó módú Európa, amelynek déli részei a középkorban arab, majd oszmán-török fölségterületek voltak. Nem csak az Ibériai félsziget zöme, Carcassone meg Narbonne kör-

nyéke Dél-Franciaországban, a Földközi tenger szigetei, beleértve Szicíliát, is. Még az olasz csizma „feje” is arab kézre került néhány évtizedre. Később az Oszmán Birodalom uralma alá került a Balkán s Magyarország háromnegyede, a krími tatárok birodalma Lengyelorszáig és a Moszkvai nagyfejedelemségig. Íme a történelmi jogcím. Erősebb, mert igazoltabb, mint a románoké Erdélyre, a szerbeké Bácskára-Bánátra-Szerémségre. A történelmi jogcím lelkesíti a hadakat.

Izrael-Palesztina is iszlám birtok volt, de Izrael atomhatalom. Európa és az USA föltétel nélkül védi. Ezért süttötték ki a stratégiák: hátszaga legyen a célpont.

Továbbá: Európa műszaki-tudományos fölénye folytán katonailag ugyan még igen erős, de társadalma szemlátomást bomlik. Maga a helyi elit rombolja! A család eltűnőben, a gyermekek fogynak. A vallás és a hit alig pislákol: gúnyolják, sőt, üldözik, ezáltal a szellemi élet elsorvad, a kultúra kérész-ötletek – izmusok – porviharja. Közgondolkodása- és azt vezénylő liberális sajtója serkenti az

önemésztő folyamatokat, csakúgy az oktatási rendszere is. A család helyett az egyneműek „házassága” pártolandó, a természetes családért küzdeni illiberális eretnecség, az egyház reakciós, a nemzet elavult.

A már behatolt muzulmán csoportok sokféle népes, városnegyedekre kiterjedő közösségekké izmosodtak saját nyelvvel, vallással-kultúrával, oktatással. Sőt, jogszolgáltatással – nem kérnek a liberális törvényekből!

Eszük ágában sincsen beolvadni, divatos szóval integrálódni. Ugyan mihez? A bomláshoz? Egyedül a műszaki-tudományos javakat kell elsajátítaniuk, s akkor kész.

Európa fővárosa, Bruxelles, nem véletlenül rég kijelölt célpont: lakóinak már 40 %-a muzulmán, a leggyakoribb férfi személynév a Mohamed.

A Földközi tengeren az embercsempész bandák afrikaikat hurcolnak a gyarmati világ átörökített, s máig tartó kizsákmányolással fönttartott nyomorából Európába, ami „előzékenyen” eltakarította útjukból Líbiát. Ha a lélekvesztőkre zsúfoltak fele elpusztul, semmi baj, jön a következő menekülthullám, s az útiköltség is ki lesz fizetve...

A magyar hatóságok 2015 első öt hónapjában 33 542 „menekültet” fogtak, nagyjából annyit, amennyit tavaly egész esztendőben. 128 maradhatott, a többi próbálkozhat újra.

A magyarkanizsai hírek fényében arra kell gondolnunk, hogy a szerb rendőrség védelmében a balkáni úton a képzetesebb hadoszlop, a jövődi tisztkar menetel, immár bizonyos technikai eszközök, s ami fontosabb, tudás birtokában.

Átvétel a czako.hu-ról

JÚLIUSI—AUGUSZTUSI PROGRAMOK

Július 13-18.	Lánytábor Bakonykoppányban
Június 20-25.	Fiútábor Bakonykoppányban
Augusztus 15.	Nagyboldogasszony—teljes vasárnapi miserend
Augusztus 20.	De. 10 órakor és este 7 órakor ünnepi szentmise

Figyelem! A táborozás ideje alatt hétköznap nem lesznek szentmisék!

Ízelítő a programokból:

- * Via Ferrata (sziklamászás) Cseszneken
- * Pannon Csillagda
- * Libegőzés Eplényben
- * Pápai strand
- * Éjszakai túra
- * Sok játék, móka, nevetés

Nem hittanos társadat is magaddal hozhatod! A tábor időpontja:

Lányok: júl. 13-18.

Fiúk: júl. 20-25.

Részvételi díj: 18.000 Ft, ami szükség esetén csökkenthető! Jelentkezni indulásig lehet!

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ- TESTÜLET

Dr. Czigány József

Dr. Czigány József vagyok, Murakeresztúron születtem, 1954-ben.

Nős vagyok, 2 felnőtt gyermekem és 1 kis unokám van.

Jogász végzettségű vagyok, a Nagyatádi Járásbíróságon bíróként dolgozom. Emellett hobbiaként mezőgazdasággal foglalkozom.

Vasárnap és ünnepnapokon rendszeresen részt veszek az ünnepi szentmiséken, ezen kívül amennyiben időnk engedi búcsújáró helyeken is megfordulunk. Ezúton köszönöm az engem megválasztó hittestvérek bizalmát, munkámmal szeretném segíteni a plébánia és a közösség életét.

Idvezlégy Bódog Szent István király

*(Magnificat-antifóna az officiumból)
(1527-nél nem később)*

Idvezlégy Bódog Szent István királ,
Te népednek reménsége !
Idvezlégy mi megtérésönknek
Bizon doktora és apostola!
Idvezlégy minden szentségnek
És igazságnak tiköre !
Temiattad hittönk Krisztus Jézusban,
Temiattad idvözölök es Krisztusban
Kérünk, imádj ez te népedért,
Imádj egyházi szolgálókért es,
Hogy egy ellenség se legyen
Ragadozó ez te néped között.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520